

ถ้าเป็นธรรม

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๔

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เราจะเริ่มต้นจากธรรมะ เห็นใหม่ โดยพื้นฐานถ้าเป็นธรรม.. ถ้าเป็นธรรม! สรรพสิ่งนี้เป็นธรรม ธรรมคือธรรม ถ้ามันเป็นธรรมกับธรรมมันเข้ากันไม่ได้ ถ้าเป็นธรรมมันเข้ากันได้หมดเลย

ธรรมะ เห็นใหม่ ธรรมะ สัจธรรม! สัจธรรมเป็นหนึ่งเดียว สัจธรรมนี้สุดยอดมาก นี่ธรรมเหนือโลก เหนือโลกเพราะอะไร เหนือโลกเพราะมันเหนือความคาดคิด มันเหนือความโลภ ความโกรธ ความหลง.. ความหลงใหล หลงว่าเป็นธรรมะ หลงว่าเป็นสัจธรรม ความหลงอันนี้ นี่อันนี้มันขัดกัน แต่ถ้าเป็นความจริงนะมันหลงไม่ได้ ตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา

ความรู้จริงอันนี้ประเสริฐมาก แล้วครูบาอาจารย์ของเราเป็นธรรม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพานนะ บอกพระอานนท์ไว้

“อานนท์ เธอทำไว้กับเรานี้ละ ผู้ใดอุปฐากให้เหนือพระอานนท์ไปไม่มี”

จะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ใดก็แล้วแต่ ผู้ที่อุปฐากได้ดีที่สุดก็ไม่ดีเกินไปกว่าพระอานนท์

“อานนท์ เธอได้ทำความดีไว้มหาศาล เราตถาคตนิพพานไปแล้ว อีก ๓ เดือนข้างหน้าจะมีสังคายนา เธอจะได้เป็นพระอรหันต์วันนั้น”

นี่เพราะอะไร เพราะคุณงามความดีของพระอานนท์นะ ได้อุปฐากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้เป็นบุญกุศล

นี่ก็เหมือนกัน เวลาเป็นธรรม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นธรรม เห็นไหม สรรพสิ่งถ้าเป็นธรรมมันจะเข้ากัน มันจะเจือจางต่อกัน มันจะสร้างสมบุญญาธิการไป ถ้าสิ่งแวดลอมนั้นเป็นธรรม แต่ครูบาอาจารย์ของเราเป็นธรรม แต่สิ่งแวดลอมนั้นเป็นธรรมไปด้วยหรือเปล่าละ ถ้าสิ่งแวดลอมนั้นเป็นธรรมขึ้นมา คุณก็อย่างเช่นหลวงปู่ติ ก่อนที่หลวงตาท่านจะเสียไป หลวงปู่ติท่านก็เป็นแบบนี้ แต่หลวงตาท่านนิพพานไปแล้ว หลวงปู่ติท่านก็เป็นแบบนี้ คือว่ามันไม่มีเพิ่มพูนขึ้นมา และไม่มีอะไรเสียไปเลย

ถ้าความเป็นธรรม เห็นไหม ความเป็นธรรมจะเสมอต้นเสมอปลายด้วยความเป็นธรรม เพราะมันเป็นธรรม แต่ถ้าไม่มีความเป็นธรรม มันลุ่มๆ คอนๆ ขึ้นๆ ลงๆ มันแตกต่างหลากหลายไป อันนั้นคือความไม่เป็นธรรม ความไม่เป็นธรรมเพราะอะไรละ เพราะมันขาดตกบกพร่องไง นี่โลกนี้พร่องอยู่เป็นนิจ ไม่มีที่ไหนอิมเต็มได้เลย ในจักรวาลนี่ก็เป็นเหมือนกัน มันแปรสภาพ คุณอากาศ อากาศที่มันเปลี่ยนแปลงเพราะเหตุไฉนละ เพราะความร้อน เห็นไหม อากาศมันลอยขึ้นไปไซ้ไหม ลมมันพัด มันเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา

สภาวะแบบนี้ โลกนี้พร่องอยู่เป็นนิจ แต่ธรรมไม่เคยพร่องนะ ถ้าจิตใจนี้เป็นธรรมขึ้นมาไม่เคยพร่อง เราจะบอกว่าสภาวะธรรมนี้ เพราะเข้าใจว่าพวกเรานี้ไม่เป็นธรรม ทำอะไรก็มีความขัดแย้ง มีแต่ความขัดแย้ง ถ้าความขัดแย้งแบบประสาเรานะ คุณเด็กนี่นะ ลูกหลานเรา เวลาเราเอาไปให้วัคซีน เราส่งสารมันไหม? อยู่ดีๆ เอาลูกเราไปให้หมอ ทิ่มเข็ม ทิ่มเอา ทิ่มเอา ทิ่มเอา ทำไมเราพาไปทำละ? เพราะเราต้องการให้ลูกหลานเรามีวัคซีนป้องกัน มันจะได้มีความแข็งแรง โรคภัยไข้เจ็บจะไม่มาถึงลูกหลานเรา

อันนี้ก็เหมือนกัน ในเมื่อธรรมะนี้ ถ้ามันออกมามันบิดเบือนไปแล้ว แล้วมันจะไปไหนละ ทีนี้พอว่ามันจะไปไหนนะ ด้วยความรู้ความเห็นที่มันจะพอพูดได้ มันก็พูดได้ เห็นไหม เหมือนการให้วัคซีน แต่การให้วัคซีนนี้ ให้วัคซีนสำหรับผู้ที่ยอมรับไง ถ้าไม่ยอมรับเขาปฏิเสธวัคซีนนั้น ไม่ใช่เขาปฏิเสธนะ เขาสวาปามโลกที่เขาเห็นว่าผิคนั้นเต็มทีไปเลย แล้วเขาก็จะตามเชื้อใจอันนั้นไป

แต่ถ้าเป็นธรรมนะ เห็นไหม คุณเวลาเรารักษาตัวเรา เวลามันมีผลข้างเคียง เวลาเราให้ยาไปแล้ว มันจะมีความบกพร่องอย่างไร ในร่างกายเราจะมีปฏิกิริยา เวลาเราจะ

ประพจน์ปฏิบัติขึ้นมา เราต้องตั้งสติของเรา เราต้องทำตามความเป็นจริงของเรา ถ้าความเป็นจริงอันนั้น สิ่งนี้สำคัญมาก สำคัญว่าผู้ที่ประพจน์ปฏิบัติ ใครก็แล้วแต่ ธรรมะนี้ถ้าปฏิบัติแล้วมันจะไปถึงที่เดียวกัน มันจะทันกันได้ไง ถ้ามันทันขึ้นมาแล้วนะ มันเห็นได้เลยว่าคนที่สอนเรานี้ถูกหรือผิด ถ้าคนที่สอนเราผิดนะ เราทำมาถูกต้องนี้มันแตกต่างกัน

ถ้ามีการโต้แย้งกัน ต้องมีผิดคนหนึ่งเด็ดขาด ถ้ามีการโต้แย้งกันมันจะถูก ๒ คน เป็นไปไม่ได้หรอก มันต้องผิดคนหนึ่ง แต่ใครผิดล่ะ? ฉะนั้น สังขารมันจะโต้แย้งกันเพื่ออะไรล่ะ? ถ้ามันโต้แย้งกันก็โต้แย้งเพื่อหาความจริงไง ถ้าอันไหนมันจริงมันก็ลงสู่ความจริงนั้น แต่อันที่ไม่จริง เห็นไหม ถ้าโต้แย้งด้วยเหตุด้วยผลนะ เราฟังเหตุผลหรือเปล่า

นี่พูดถึงว่าความเป็นธรรมนะ ถ้าเป็นธรรมจะไม่มี ความขัดแย้งเลย ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นมา ความขัดแย้งเกิดขึ้นมาเพื่อไปสู่สู่ความจริง แต่ถ้าความขัดแย้งทางโลกนะ ทิฐิมานะ มีทิฐิ เอาความทิฐิ เอาความเห็นต่างๆ เข้าประหัดประหารกัน เห็นไหม

เวลาหลวงตาท่านพูดนะ “สัมมสากัจฉา เอตัมมังคลมุตตมัม ถ้าเราสนทนาธรรม เราปริกษาธรรม เป็นมงคลกับชีวิต” แต่เวลาสนทนาธรรม ท่านบอกเลยนะ หน้าดำหน้าแดงเลย น้ำลายนี้แตกเป็นฟองเลย คือมันไม่ยอมลงกันไง ต่างคนต่างทิฐิมานะเข้าไป อันนี้ท่านบอกว่า “หมากัดกัน” ถ้าหมากัดกันนะมันไม่เป็นธรรมหรอก แต่ถ้าเป็นธรรมนะ ด้วยเหตุด้วยผล เราคุยกันด้วยเหตุด้วยผล

เวลาเราพูดไปมีคนเขาขมนะ เขาขมมาในเว็บไซด์ แหม.. หลวงพ่อพูดได้ดี ด้วยเหตุด้วยผล เราเป็นชาวพุทธด้วยกัน ทำไมเราไม่คุยกัน ทำไมเราไม่หาความเป็นจริงด้วยกัน สิ่งนี้เวลาเขาพูดนะ เวลาเขาฟังสิ่งนั้นเขาเป็นประโยชน์ แต่พอบางกัณฑ์ถ้าเราออกเสียงดังนะ เขาคงคิดเลยนะ เอ๊ะ.. คิดผิดหรือเปล่าเนาะ เอ๊ะ.. หลวงพ่อชักเพี้ยนๆ แล้ว.. มันอยู่ที่เหตุผล เหตุการณ์นั้นมันจะจริงหรือไม่จริง

(ถ้าใครแพ้ยากันขมจะ จะเอาออกได้ ยากันขมจะ ถ้าใครแพ้ยากันออกไปเลย ยกไปห่างๆ ยากันขมนี้ยกออกได้ แต่ที่จุดไว้ให้เพราะว่ามันมีตัวลื่น ตัวลื่นมันจะทำให้เราขาดนั้นได้)

ฉะนั้น นี่พูดถึงถ้าเป็นธรรม.. เป็นธรรม สรรพสิ่งก็เป็นธรรม เพื่อประโยชน์กับ
ธรรม

ทีนี้เราจะตอบนี้ไปเรื่อยๆ เนาะ เพราะวันนี้เยอะ เอาอันนี้ก่อนเลย เพราะปัญหา
ถ้าฟังตอนเช้าแล้ว มันจะเหมือนกันเลยเรื่องกายทิพย์ ตอนเช้าพูดเรื่องกายทิพย์ เห็นใหม่
เพราะว่าเขาเห็นกายทิพย์ร้อยแปดพันเก้าเลย แต่อันนั้นเขาเห็น โดยการปฏิบัติ เราถึงบอก
ว่า จะเห็นกายทิพย์ หรือว่าจิตหลุดออกไปต่างๆ อันนี้เราเห็นว่ามันเป็นเรื่องไสยศาสตร์
เป็นเรื่องของโลก ทีนี้เวลาเราพูดถึงคนปฏิบัติ เราต้องยกให้คนปฏิบัติมันสูงขึ้นมา ให้คน
ปฏิบัติสูงขึ้นมา

ฉะนั้นที่ว่ากายทิพย์ต่างๆ ที่มันออกไป เห็นใหม่ มันเป็นจิตไม่ปกติ ถ้าจิตปกติมัน
จะเข้าสู่สัมมาสมาธิ ฉะนั้นถ้าจิตเราออกไปนี้ ว่ากายทิพย์เราหลุดออกไป กายทิพย์เรา
ออกไป นั่นละส่งออกแล้ว แต่ถ้ามันเป็นการประพฤติปฏิบัติฉะ ฉะนั้นถ้าจิตเราสงบแล้วนะ
เห็นใหม่ แล้วเห็นเรา ออกไปเดินจงกรมอยู่บนอากาศ อยู่บนก้อนเมฆ

มีนะ เป็นไปได้ ถ้าอย่างนั้นคือว่าจิตมีฤทธิ์ จิตคือคนอง ทีนี้ถ้าจิตคือคนอง ครู
บาอาจารย์ที่จะควบคุม จะส่งเสริม ต้องทันกัน ฉะนั้นถ้าจิตอย่างนั้น ถ้าไม่ทันกันนะ
แบบว่าอาจารย์ไม่ทันลูกศิษย์ ลูกศิษย์ล่าหน้าไปแล้วนะ พออาจารย์ไปสอนอะไรนะ อู้อู..
ไม่ฟังหรอก แต่ถ้าเจออย่างนั้น ครูบาอาจารย์ต้องมีหลักมีเกณฑ์นะถึงจะควบคุม แล้วถ้า
จิตมีกำลังขนาดนั้น ถ้าครูบาอาจารย์ควบคุมดีมันจะเข้ามาสู่อริยสัจได้เร็วขึ้น แล้วมันมี
กำลังไป พอพิจารณาภิเลสจนภิเลสขาดไปแล้วนะ พระองค์นั้นจะเป็นประโยชน์มาก

ประโยชน์เพราะจิตมันคือคนอง มันมีกำลังของมัน พอมีกำลังของมัน นี่มันมี
อริยสัจ มีสัจจะความจริง เพราะประพฤติปฏิบัติจนถอดถอนกิเลสหมดแล้ว สิ่งที่จะเอา
ไปใช้ประโยชน์มหาศาลเลย เพราะด้วยกำลังจิตอันนั้น แต่ถ้าโดยทั่วไป เห็นใหม่ จิต
ปกติต่างๆ เวลาชำระกิเลสแล้ว ธรรมะก็จะแสดงได้เป็นครั้งเป็นคราว

อันนั้นพูดถึงจิตอันนั้น แต่อันนี้พูดถึงความเห็นนะ..

ถาม : “เรื่องความสงสัย เรื่องพระภูมิ เจ้าที่ และเทวดามีจริงหรือไม่ มีทั้งดีและไม่ดี
ใช่ไหม”

เนื่องจากมีเหตุการณ์เหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นกับโยมช่วงสงครามด้วย โดยโยมกลับไปบ้านต่างจังหวัด แล้วเช้าวันที่โยมจะเดินทางกลับกรุงเทพฯ โยมได้ไปสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเป็นโรงงานที่ติดอยู่กับภูเขา มีต้นไม้ใหญ่มากอยู่จำนวน ๔ ต้น ติดกับสระน้ำ โยมก็ยืนมองที่ต้นไม้แล้วคิดในใจว่า “ที่นี่สวยนะ”

จากนั้นโยมก็ปวดหัวขึ้นมา โยมถึงกับหลับตา แล้วความรู้สึกของโยม ณ ตอนนั้นคือโยมจะหมดแรงไปเฉยๆ มันเหมือนมีอะไรบางอย่างมาดึงพลังงานจากตัวของโยมออกไปหาต้นไม้ โยมจึงตั้งสติแล้วนึกถึงเหรียญหลวงตาที่แขวนไว้ ขอบารมีให้หลวงตาช่วยโยมด้วย แล้วโยมก็แผ่เมตตาให้ แต่โยมก็เหมือนไม่มีเรี่ยวแรงอยู่ ช่วงที่เวลารอกลับกรุงเทพฯ โยมนั่งฟังเทศน์ของหลวงพ่อและแผ่เมตตาให้เขาตลอด กลับมาก็ภาวนาและแผ่เมตตาให้เขาทุกวัน และโยมก็ได้สอบถามทางคนที่อยู่ระหว่างโรงงานที่มีต้นไม้ เขาบอกว่าจะเห็นมีผู้หญิงห่มผ้าดำ วิ่งไปมาที่ต้นไม้

โยมขอความเมตตาหลวงพ่อซึ่งความสงสัยโยมว่า จากเหตุการณ์นี้เขาสามารถที่จะทำร้ายเราได้ไหมคะ ทั้งๆ ที่เราไม่ได้มีการกระทำอะไรกับเขาเลย

หลวงพ่อ : นี่เวรกรรม เวลาเวรกรรมมันมาอย่างนี้ พูดถึงพระพรหม เจ้าที่ เทวดา มีทั้งดีและไม่ดี คำว่าดีและไม่ดีมันเป็นพื้นฐานของใจ.. คนทำดี อย่างเช่นเรานี้เป็นคนพาล แต่บังเอิญเราทำบุญกุศลกับพระที่ตีมากๆ เลย แต่เราเป็นคนพาล แต่ถ้าทำบุญกับพระที่ตีมากเลย การกระทำอันนั้นมันเป็นบุญกุศลใจ เราก็ไปเกิดเป็นเทวดา พอไปเกิดเป็นเทวดาแล้วเราเป็นคนพาลใจใหม่ เราก็เลยกลายเป็นเทวดาพาล ไปเป็นเทวดากูก็จะพาลเขาไปทั่ว เทวดาไปนี่เดือดร้อนเพราะอะไร เดือดร้อนเพราะเรานี้แหละ

เทวดามีทั้งดีและชั่ว คำว่าดีและชั่วคือนิสัย.. นิสัยพื้นฐานมันเป็นอันหนึ่ง แต่ผลที่เราจะไปเกิดสถานะนั้น นี่มันเป็นเรื่องบุญกุศล สถานะเราได้อีกสถานะหนึ่ง สถานะนั้นถ้าเราเป็นคนดี เห็นใหม่ เราเป็นคนดีมากเลย แล้วเราสร้างแต่สาธารณประโยชน์ เราสร้างคุณงามความดีมากเลย พอเราไปเกิดเป็นเทวดานะ โอ้โฮ.. เราก็เป็นเทวดาที่ดี เราจะบริหารเทวดาเทวดาจะมีความสุขกับเรา โอ้โฮ.. เพราะหัวหน้าที่ดีจะพาไปสิ่งที่ดีเลย

นี่สถานะในการเกิดนั้นเรื่องหนึ่ง จริตนิสัย เรื่องกิเลสนี้เรื่องหนึ่ง กิเลสเห็นใหม่ เช่นผู้นำของเรา ถ้าผู้นำของเราจะเป็นคนดี มีเมตตาณะ เป็นคนมีปัญญานะ จะนำ

ประเทศชาตินี้ไปเจริญรุ่งเรืองหมดเลย แต่ถ้าผู้นำเราไม่ดีนะ โอ้อโฮ.. มันจะคดโกง มันจะทำอะไรไปนะ ประเทศไทยก็เสียหายหมดเลย มันอยู่ที่พื้นฐาน อยู่ที่จิตนิสัย ถ้าจิตเป็นคนไม่ดีแล้วมันแก้ไขได้ไหม? นี่ที่เรามาแก้ไขกัน ก็แก้ไขกันตรงนี้

ฉะนั้น เทวดา ภูต ผี นี่มีดีและไม่ดี ทุกสังคมมีดีและไม่ดี.. หลวงตาท่านพูดถึงว่า แม่ชีแก้วไปเที่ยวนรก ไปในนรกนะ ยังมีผีในนรกมันเกือก เกว้าในนรก ในนรกแล้วยังมีกรงขังผีที่เกวกว่าในนรกนั้นอีก

แม่ชีแก้วก็ไปเที่ยวนะ แล้วบอกว่า “นั่นอะไร”

“นั่นผี”

“ทำไมขังกรงไว้ล่ะ”

“โอ้อโฮ.. ก็มันพาล มันรังแกเขาไปทั่วเลย”

ผีในนรกยังต้องเอาไปขังไว้อีก เพราะมันเลวกว่าเขาเยอะ

นี่พูดถึงว่า “พระภูมิ เจ้าที่มีดีและไม่ดีไซ้ไหม”

ใช่! แต่ถ้าดีนะ เห็นไหม ที่เราทำดีกัน ทางโลกเขาส่งเสริมกัน เขามีพระภูมิเจ้าที่เพื่อความเจริญรุ่งเรืองของเขา เพราะเป็นที่พึ่งของเขา นั่นมันเป็นวิฤทธิภาวะของเขา แต่กรรมฐานเรา พระเรานี้ไม่มี เพราะถ้าพูดถึงพระนะ พระนี่ถ้าถือนอกจากพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ขาดจากไตรสรณคมน์! ขาดจากไตรสรณคมน์

สามเณรนี้ จะบวชเณรบวชเพราะอะไร บวชเพราะเณรต้องถือไตรสรณคมน์ก่อน ไซ้ไหม ต้องถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พระเราต้องบวชเณรก่อน บวชเณรเสร็จแล้วต้องบวชพระ พระนี้โดยหลักวินัยเลย ถ้าถือนอกจากพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ขาดจากสามเณรนะ ฉะนั้นกรรมฐานเราไม่มี เราถือธรรมวินัยอันนี้ ฉะนั้นเรื่องพระภูมิเจ้าที่อะไรนี้โลกเขาทำกัน แต่ในวัดเราไม่ทำ ไม่ทำเพราะว่าเราเคารพพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์สูงสุด อย่างอื่นเป็นรองหมด

ฉะนั้นอย่างอื่นเป็นรองหมดอันนี้เป็นอันหนึ่ง ฉะนั้นเรื่องพระภูมิเจ้าที่อะไร อย่าง เทวดา พระภูมิเจ้าที่ เทวดาต้องเคารพไหม?

เรานี้ก็เป็นเทวดา! มนุสสเดรัจฉาโน มนุสสเทโว มนุษย์เป็นเทวดาก็ได้ มนุษย์เป็นสัตว์ก็ได้ มนุษย์เป็นพรหมก็ได้ มนุษย์เป็นได้หมดเลย.. มนุษย์นี้ ถ้าเรามีจิต มีหลักเกณฑ์อย่างนี้แล้ว เรื่องข้างนอกกะมันเป็นเรื่องหารอง แต่เพราะว่าเรื่องของเรา ในใจของเรานั้นเลื่อนลอย ในใจของเราไม่มีหลักอะไร เราเองนี่เราไปเจอจิตวิญญาณ เรา ก็เคารพบูชาไปทั่ว เราเคารพบูชาเพราะคิดว่าเรามีฤทธิ์มีเดชไปกับเราไง

ฤทธิ์เดชที่ดีที่สุด ฤทธิ์เดชคือกรรมของเรานะ ความดี ความชั่วของเรานี้ ฤทธิ์เดชที่จะทำให้เราดีหรือชั่ว ถ้าเราเคยทำสิ่งใดมา มันเป็นวิบากกรรมก็อีกเรื่องหนึ่ง

ฉะนั้นสิ่งที่ว่าพระภูมิและเทวดา มีดีและไม่ดีใช่ไหม? ใช่! ถ้าเจอดีจะดีมากๆ เพราะเทวดาที่คินะเขาก็อยากจะส่งเสริม อยากจะช่วยเหลือเจือจาน อยากจะทำ คุณดีดูอย่าง ที่หลวงตาท่านเล่า เห็นไหม พระเราอยู่ในป่าในเขา เคนจงกรมอยู่ เดินไปเดินมา อ้าว.. นั่นตออะไรอยู่นั่นนะ มองไป โอ๊ย.. เสื่อ อ้าว.. เสื่อ พอเสื่อขึ้นมานี้กลัวไหม กลัว ที่นี้พอกลัวขึ้นมาก็คิด เคนจงกรมไปก็คิดนะ

“เอ๊ะ.. เสื่อนี้ความจริงก็น่าจะไปหาอยู่ที่อื่นนะ ไม่น่าจะมาอยู่ใกล้เราเลย”

นี่ถ้าเป็นเสื่อเป็นสัตว์ มันจะรู้ความคิดเราไหม พอคิดอย่างนั้นป๊บนะมันร้องเลย มันคำราม ฮึม! ฮึม! เลย ฉะนั้นพอคิดอย่างนั้น โอ้โฮ.. พอคิดอย่างนั้นเสื่อมันรู้แล้วนะ “เออ.. ถ้าเสื่อนะจะมารักษาความปลอดภัยให้ เสื่อจะมาช่วยดูแลปกป้องคุ้มครองให้ก็ไม่ใช่” เจียบเลย เห็นไหม

เราจะบอกว่า ถ้าเป็นเทวดา เป็นเทพ เสื่อเทพ เสื่อเทวดาก็เป็นอย่างหนึ่ง ถ้าเสื่อโดยสัญชาตญาณของเสื่อ เสื่อมันเป็นสัตว์มันจะรู้วาระจิตเราได้ไหม เราคิดอะไร เสื่อมันจะรู้กับเราไหม แต่ในเวลาเราคิดอะไร ทำไมมันตอบสนองล่ะ พอคิดบอกว่า อู้อู.. เสื่อนี่น่าไปหาที่อยู่ที่อื่นที่อื่นนะ เพราะกลัวเสื่อ กลัวเสื่อ คิดดีโดยให้มันไปไง มันไม่ไป มันร้องเลย มันคำราม พอคำราม เพราะพระปฏิบัติมีสติแล้วมันคุณเลจใจของตัว บอกว่า “ถ้าจะมาช่วยอยู่ปกป้องภัยอันตรายให้ต่อกันก็ไม่ใช่” เห็นไหม

ถ้าเทวดาที่ดี พรหมที่ดี เวลาครูบาอาจารย์เราปฏิบัติ มันจะมีสิ่งนี้ตอบสนอง แล้วเวลาคนที่ปฏิบัติ มีสติ มีสัมปชัญญะ ไม่ละเมอเพื่อพกหรือกว่าสิ่งนั้นเป็นอย่างนั้น สิ่งนั้นเป็นอย่างนั้น สิ่งสัมผัสกับเรา เราอยู่ในที่อัศจรรย์ขาดแคลน หลวงปู่ชอบท่านมาจากพม่า เวลาหลวงปู่ชอบนี้เทวดาจะมาสัมผัสบ่อยมากเลย เวลาอยู่ที่พม่าไซ้ใหม่ พออังกฤษมันยึดปั๊บ แล้วมันจะจับคนไทย เขาเอาไว้ไม่ได้เขาต้องส่งกลับมา หลวงปู่ชอบเดินจากพม่ากลับมาเมืองไทย ๓ วัน พอเดินมาถึงวันที่ ๓ ท่านสะท้อนใจไป

เวลาอยู่ปกติ เทวดาก็มาคุยมาสัมผัสกัน มาฟังเทศน์ฟังธรรมตลอด ตอนนี้จะตายแล้วนะ ตอนนี้จะตายแล้ว เทวดาไม่เคยคิดถึงเลย เวลาเทวดามาเอาประโยชน์ก็มาเอาประโยชน์ ท่านบอกเดินมานะ เดินมาๆ เพราะ ๓ วันไม่ได้กินข้าว มาถึงจุดหนึ่งปั๊บเห็นคนมาขึ้นรอใส่บาตร โอ๊ะ.. ในป่ามีคนมารอใส่บาตรได้อย่างไร เพราะไม่มีบ้านคน

ฉะนั้นด้วยความหิวทลายใจ พอเขาใส่บาตรปั๊บถามว่า “โยมอยู่ที่ไหน” เขาก็ทำอย่างนี้ (จิ้งนิวขึ้นไปข้างบน) แต่ก็ยังไม่คิดนะ ฉะนั้นพอใส่บาตรเสร็จท่านก็ฉันท พอฉันทแล้วข้าวมันแปลกๆ มันไม่เคยเห็นสภาพว่ามันจะดีได้ขนาดนี้ พอฉันทเสร็จนะท่านคอยดูโยมคนนั้นไป เวลาเขาจะไปนะเขาเดินเข้าไปข้างคันไม้ พอกลับต้นไม้ไปก็หายไปเลย ด้วยความที่เราเป็นมนุษย์ไซ้ใหม่ เราก็อยากเห็นเทวดา อยากเห็น พอกลับต้นไม้ไปก็ไปที่ไหนหาคว่าอยู่ที่ไหน ไม่มีแล้ว

นี่พูดถึงเทวดาดีไป พอโยมถามว่า พระภูมิ เจ้าที่ เทวดามีดีและไม่ดี เวลาถ้ามีดีเห็นไหม จะมาส่งเสริม พระเรานี้นะหลงทาง กำลังจะตาย ไม่มีอาหารกิน มาเป็นเทพบุตรมาใส่บาตรได้ นี่ไงเทวดาที่ดีเขาก็ปรารถนาสิ่งที่ดีของเขา แล้วพูดเรื่องเทวดาเรื่องพระภูมิอย่างนี้ แล้วเอาอะไรมายืนยันล่ะ พูดอย่างนี้อวดอูตรินะ!

ไม่ได้อวดอูตรินะออก จำขี้ปากครูบาอาจารย์มาพูด เพราะสิ่งนี้ครูบาอาจารย์ท่านเล่ามาเป็นประจำอยู่แล้ว เพียงแต่เหตุการณ์มันเข้ากันได้ พอเหตุการณ์มันเข้ากันได้ สิ่งนั้นมันเป็นความจริงในหมู่คณะของเรา

ฉะนั้น เทวดาที่ดีเขาก็จะมาส่งเสริม มาพัฒนา มาเตือนสติของคนทีหลงนอกถู้นอกทาง ให้ได้สติกลับมาเป็นตัวของเรา เพราะเขาต้องการบุญกุศลจากพวกเรา จากผู้ที่

ประพศติปฏิบัติ ที่นี้ถ้าเป็นเทวดาที่ดี แต่เทวดาที่ไม่ดีเขาก็ทำให้มาหลอกมาหลอน มาทำให้เราตกใจ ให้เรากลัว ให้เราต่างๆ ไป นี่พูดถึงเทวดาที่ดี ฉะนั้นเทวดาที่ดีและไม่ดีนี้มี

ฉะนั้นย้อนกลับมาที่ว่า แล้วต้นไม้ต้นใหญ่ต้นนั้นล่ะ นี่มันจะมีพวกสิ่งนี้มาใหม่ ครูบาอาจารย์ท่านบอกว่า ในปริมาณหนึ่งมีจิตอยู่ ๓ ดวง ในอากาศนี้จิตเต็มไปหมดเลย แต่เราไม่สามารถเห็นได้ ฉะนั้นในต้นไม้ใหญ่ ในสถานที่ต่างๆ รุกขเทวดาก็มี

ในวินัยมีพระไปตัดต้นไม้ พอไปตัดต้นไม้รุกขเทวดาเขาอยู่บนต้นไม้ นั้น เขาก็ไปฟ้องพระพุทธเจ้านะ บอกพระนี่มาทำลายบ้านเขา พระนี่จะตัดต้นไม้เพื่อจะไปสร้างกุฏิ แต่พระก็ไม่ได้คิดเลยจะไปทำลายบ้านเทวดา ไปฟ้องพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าบอกว่า เออ.. ถ้าพระเขาไม่รู้ เขาไม่เห็นใจใหม่ มาทำลายบ้านของเขอนะ ฉะนั้นเธอไปอยู่บ้านหลังใหม่ ให้ไปอยู่ต้นไม้

รุกขเทวดามี ทุกอย่างมี คำว่ามีนี้สามโลกธาตุซ้อนกันอยู่เรามองไม่เห็น เราไม่เข้าใจ แต่ถ้าเขาอยู่ในภพในชาติของเขา ในภพในภูมิของเขา เห็นใหม่ สัมภเวสีก็มี ทุกอย่างก็มี จิตวิญญาณมีไปหมดแหละ เราไม่สบประมาทใคร แต่เราก็ไม่มมงายที่จะต้องให้ใครมีอำนาจเหนือชีวิตเรา

พระพุทธเจ้าไม่ได้สอนอย่างนั้น พระพุทธเจ้าสอนถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แต่จิตวิญญาณมันมี ของมันมี เราจะพิสูจน์ไม่ได้ด้วยตาเนื้อของเรา เราพิสูจน์เขาไม่ได้ แต่ถ้ากลับตานั้น แล้วทำจิตสงบนะ โอ๊ย.. สว่างโล่ง รู้หมดเลย ถ้ารู้หมดแล้วนะ อันนั้นอีกเรื่องหนึ่ง แต่เรื่องอย่างนี้มันก็ไม่ได้ชำระกิเลสอะไรเลย แต่มันเป็นผลของวิญญู เขาสร้างเวรสร้างกรรมของเขามา เขาถึงไปเกิดในสถานะนั้น

ถ้าสถานะนั้นนะ มันมีมาก เห็นใหม่ ที่ว่าเวลาเขาไปสถานะปุโสมเฝ้าทรัพย์ เวลาเขาจะต้องจากการเฝ้าสมบัตินั้น เขาจะให้คนอื่นมาอยู่แทนเขา แล้วเขาจะได้ไปผูกไปเกิด มันก็มีของเขา สิ่งนี้มีเพราะมันเป็นเวรกรรมไง พอใจภพชาติอย่างนั้น พอใจสร้างภพสร้างชาติเอง แล้วไปเสวยภพเสวยชาติอย่างนั้น แล้วพอเบื่อหน่ายขึ้นมาที่จะทิ้งภพทิ้งชาตินั้นไป ก็ต้องหาของเขาไป

อันนี้เป็นเรื่องผลของวิญญูะ ในกามภพ รูปภพ อรูปภพมันมีของมัน ฉะนั้นของ
 อย่างนี้มันเป็นผลของวิญญูะ มันเป็นผลที่มันมีอยู่ ฉะนั้นพอเราไปเจอสิ่งใด เห็นใหม่ มี
 บางคนนะ เขาไปเที่ยวป่า แล้วเขาเที่ยวไปปีศาจวะ หรือเขาไปจับถ่ายโดยที่ไม่ถูกต้อง
 กลับมานี้มีปัญหาเลย พอมีปัญหาแล้วพามาหาเรา เราก็พยายามจะบอกให้เขาทำสติของ
 เขาขึ้นมา ให้เขาทำอะไรของเขาขึ้นมา

สิ่งนี้มันมีได้ แต่มันมีได้อย่างนี้มันไม่ใช่ธรรมะ พระพุทธเจ้าไม่ได้สอนอย่างนั้น
 สัจธรรมของเราไม่ได้สอนอย่างนั้น สัจธรรมของเราสอนถึงทาน ศีล ภavana ทานคือการ
 เสียสละ ทานคือการคิดถึงคุณงามความดี คือสังคมที่อยู่ร่มเย็นเป็นสุข สิ่งนี้มันเป็นเอ็กซี
 เดนต์ มันเป็นสิ่งที่ใครกระทบได้เป็นบางคน สิ่งใดที่เวรกรรมมันให้ผล มันก็จะเป็
 นสถานะแบบนั้น แต่เรามีสติปัญญา ที่ไม่มีสติปัญญามันก็ไปเลย

ทีนี้มีสติ เห็นใหม่ พอมีสติปัญญานี้คิดถึงเหรียญหลวงตา ให้เหรียญหลวงตามา
 คู่ครอง พอคิดถึงหลวงตานี้สติมันมี พอสติมีเราอยู่ที่สตินั้น.. สตินั้น เรามีคุณธรรมของ
 ครูบาอาจารย์เป็นที่เหนี่ยว จิตนี้แหละถ้ามันมีอะไรที่เกาะ เราบอกว่าเราเป็นชาวพุทธ เรามี
 ศาสนาประจำเรา นี้มีเพราะอะไร มีเพราะใจเราไม่เร่ร่อนใจ

บางคนนะ วิจารณ์อวดดี ไม่นับถือศาสนาอะไรเลย ไม่ถือใครเลย ไม่ถือใครแล้วมี
 อะไรล่ะ? ไม่ถืออะไรเลยก็มีอากาศใจ เวลาเมื่อไรกระทบขึ้นมาฉันก็เร่ร่อนใจ ฉันไม่มีที่
 พึ่งใจ ถ้านับถือศาสนาพุทธ ศาสนาพุทธคืออะไร? ก็ไม่รู้อีกแหละ

ศาสนาพุทธก็คือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทธศาสนา! พุทธศาสนาสอน
 เรื่องอะไร? สอนเรื่องสัจธรรม สอนเรื่องความจริงในชีวิตเรานี่แหละ ในชีวิตเรานี่เรา
 เป็นได้ทั้งหมด เห็นใหม่ เราเป็นได้ทั้งเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม เป็นเทวดาใน
 ปัจจุบันนี้สุดโต ปัจจุบันนี้มีความสุข ดาไปมันก็มีมีความสุข จิตเวลามันตายไปมันมี
 ความสุขที่ไหนล่ะ มันก็เสวยภพเสวยชาติ แต่เวลาคนเรามันก็สร้างดีสร้างชั่ว มันก็เวียน
 ไปในวิญญูะ

ทีนี้เวลาจะตาย.. คำถามนี้มันมีอยู่ในคำถาม คำถามเรื่องเกิดตาย เดี่ยวจะพูดอีก
 รอบหนึ่ง เดี่ยวจะว่าแหม.. ตอบซ้ำๆ ซ้ำๆ กันอยู่นั่นล่ะ

ฉะนั้นอันนี้ถามว่า “พระภูมิ เจ้าที่ กับเทวดามีดีและไม่ดีใช่ไหม” ใช่ ถ้าเราไปเจอ ดีก็เป็นประโยชน์กับเรามาก ถ้าเราไปเจอไม่ดี เพราะว่าเขาไม่ดี เขาคนเกรนนั้นล่ะ เกร แล้วก็มิฤทธิ์มีเดช เขาทำเราหัวปั่นเลย แต่ถ้าเราขอมาลาโทษกับเขา เพราะประสาเรา เห็นไหม

“เวร ย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร”

เพราะเราเป็นชาวพุทธไง เขาจะอย่างไรมันก็เป็นเวรเป็นกรรมของเขา สิ่งที่มีการกระทำนี้ เพราะมันมีเชื้อสาย มันมีสายบุญสายกรรมมา เราถึงจะมีเหตุการณ์สภาวะแบบนี้ ที่นี้ใครเจอสภาวะแบบใดให้ตั้งสติ ไม่ต้องน้อยเนื้อต่ำใจอะไรเลย ชีวิตเราก็คือของเราแน่ละ กรรมก็กรรมของเราเอง เราสร้างของเราเอง ฉะนั้นถึงปัจจุบันนี้เราก็แก้ไขของเราไปเอง

การแก้ไขนะ เวลาฟังครูบาอาจารย์ ท่านก็คอยบอก คอยชี้ คอยแนะ เป็นพี่เลี้ยงเรา เท่านั้นแหละ เราจะเอาตัวรอดหรือไม่รอด มันอยู่ที่เราว่าจะเอาตัวรอดหรือไม่รอด ถ้าเราเอาตัวรอดได้นะ ในเรื่องการดำรงชีวิตของเรา เราก็ไม่โดนสังคมชักนำเราไป ถ้าเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราก็จะถึงสิ้นกิเลส จิตนี้เราจะพ้นจากตัว พอสิ้นกิเลสไปคำถามนี้ จะไม่มีความหมายเลย เพราะเรารู้เองเห็นเองในใจของเรา แต่ถ้าเรายังไม่รู้เองเห็นเอง เราก็ต้องถามไปก่อน

อันนี้พูดถึงเรื่องภพภูมิ จะตอบพวกนี้ไปเรื่อยๆ ก่อน

ถาม : หมอนรองคอที่ทำจากเม็ดโฟม คนถือศีล ๘ ใช้ดีหรือไม่ หรือจะต้องใช้หมอนที่ทำจากไม้ได้อย่างเดียว

หลวงพ่ : ใช้ได้ ถือศีล ๘ นี้เขาห้ามเฉพาะนุ่นใช่ไหม ห้ามเฉพาะนุ่น นุ่นที่ฟูไม่ให้ เพราะว่ามันสะดวกสบายเกินไป ฉะนั้นท่านให้ใช้เศษผ้า อย่างพวกเราใช้ฟาง ธรรมดาเขานอนกันอย่างนั้นเขามีความสุขนะ แต่สุดท้ายแล้วพอไปเจอกายภาพบำบัดเขาให้นอนกับกระดาน เขาให้นอนกับพื้นดีที่สุด

ฉะนั้นถ้าเรานอนกับพื้นดีที่สุด อันนี้พูดถึงว่าถือศีล ๘ หรือไม่ใช่ไหม ฉะนั้นถ้าพูดถึงว่ามันเป็นหมอนรองคอ อย่างไรก็ดีแล้วแต่นะ คำว่าถือศีล ๘ บางทีเราก็แบบว่ามัน

เป็นสมัยพระพุทธเจ้าบัญญัติมา เห็นไหม ห้ามใช้ของหอม ห้ามใช้อะไรก็แล้วแต่ แต่คำว่าของหอมนี้มันหอมแค่นั้น พระบางทีกลิ่นเขาไม่ให้ใช้เลยนะ เวลาเริ่มต้นจากเครื่องเครื่อง แต่ถ้าเราคิดว่าสิ่งนี้มันเป็นส่วนผสม มันเป็นส่วนประกอบใหม่ มันเป็นเรื่องการชำระล้างความสะอาด

อย่างเช่น เราพูดบ่อยนะ คนมาที่นี้เรื่องครีมกันแดด เราบอกว่ามันเป็นยา ถ้าครีมกันแดดเป็นยานี้เราใช้ได้ เราใช้เพื่อป้องกันไง เราไม่ได้ใช้เพราะความสวยงาม เราใช้เพื่อป้องกัน การรักษา เราถือว่ามันเป็นยา คำว่าเป็นยานะอย่างเช่นพระฉันอะไรเป็นอาบัติ ฉันอะไรไม่เป็นอาบัติ อะไรถ้าเป็นยานี้ฉันได้ แล้วอะไรไม่เป็นยาบ้างล่ะ?

อ้าว.. ถ้าเป็นยานะ ถ้าเราเป็นหมอยานะ เราเป็นยาหมดแหละ เพราะว่าหมอชีวิตเห็นไหม ไปศึกษากับอาจารย์ นี่จะลากลับบ้าน อาจารย์บอกมาให้เข้าป่าไป ไปเก็บสิ่งที่ไม่ใช่เป็นยามาให้เรา ไปเดินอยู่วันหนึ่ง ไม่ได้เลย มันเป็นยาทั้งนั้น ไม่ใช่ยาอย่างนี้ก็เป็นยาอย่างนั้น ไม่ใช่ยาอย่างนั้นก็เป็นอย่างนี้ มันเป็นยา

ทีนี้คำว่ายานี้ก็คือการรักษาโรค นี่เพียงแต่ถ้าเราไม่รู้ว่าเป็นยาหรือไม่เป็นยาด้วยความอยากเราก็คืออยากแก้หิว ถ้าอยากแก้หิวนี้มันไม่ได้ อันนั้นมันเป็นอาหาร เพราะมันสำเร็จแล้วมันเป็นอยู่ที่อาหารหรือไม่ใช่อาหาร ฉะนั้นถึงบอกว่าศีล ๘ ใจ

ถ้าศีล ๘ ด้วยเจตนา ด้วยที่เราคิดว่าถ้ามันเป็นยา ทีนี้พอมันเป็นยาหรือไม่เป็นยา ถ้าเราไม่มีเหตุประเด็นขึ้นมาจะไม่มีการโต้แย้งกัน ไม่มีการถกเถียงกัน ทีนี้พอมีการถกเถียงกันปั๊บเราก็จะหวั่นไหว สำคัญตรงนี้นะ เราจะหวั่นไหวว่าเราทำความผิด เราตั้งใจทำความดี แล้วทำความผิดแล้วเราจะเป็นโทษอะไรนี้ อันนี้ถ้าเจอเรานะ เราพยายามจะพูดจากผิดให้ถูกให้ได้เหมือนกัน

ชักจากผิดให้ถูกให้ได้ มีข้ออ้างจนถูกแล้วกันแหละ ถูกเพราะอะไร ถูกเพราะแก้ความสงสัย แก้ความทุกข์ในใจอันนั้น ถ้าเรามีเจตนาที่ดี ทำสิ่งที่ดีนะ เพราะศีลธรรมไม่ฆ่าคน ศีลธรรมทำให้คนเป็นคนดี ทำให้คนอยู่ในหลักในเกณฑ์ สิ่งใดถ้าทำเป็นประโยชน์ได้ เราเป็นประโยชน์ได้ ไม่ใช่อ้างเล่ห์นะ

ถ้าการอ้างเล่ห์นั้นมันทำให้เราต่ำต้อยไปตลอดเพราะเราอ้าง ร้อนนักก็ไม่ทำงาน หนาวนักก็ไม่ทำงาน อ้างไปเรื่อย แต่ถ้าที่ไหนมีคนตรีก็อยากจะไปคู แต่เวลาที่ไหนเขาไม่ให้ไปก็อยากจะไป อ้างเล่ห์อย่างนี้ผิดตลอดนะ แต่ของใช้เพื่อการดำรงชีวิต ของใช้เพื่อความที่เราจะทำคุณงามความดีไปนะ

“หมอนรองคอที่ทำจากเม็ดโฟม คนถือศีล ๘ ใช้ได้หรือไม่” เราว่าได้ เม็ดโฟม เพราะเป็นหมอนนะ เป็นหมอน แต่ถ้าพูดถึงในศีล ๘ ที่หนุนด้วยฟูก หนุนด้วยนุ่นอย่าง เดียวมั้ง ถ้าเราจำไม่ผิดนะ นอกนั้นใช้ได้ ด้วยฟาง ด้วยเปลือกไม้ ด้วยอะไรต่างๆ ฉะนั้น กรณีนี้ในปัจจุบันถ้ามันเป็นว่ามันไม่สมควร ไม่สบายใจเราก็เอาออกซะ เราไม่ใช้มันก็จบ

นี่พูดถึงว่าหมอนรองคอนะ.. เอาละ

ถาม : อยากเรียนถามหลวงพ่อกว่า ที่หลวงตาเทศน์ว่า “พระพุทธเจ้าจิตครอบหมื่น โลกธาตุ” เป็นอย่างไรหรือครับ

หลวงพ่อก : “จิตครอบหมื่น โลกธาตุ”

ธรรมของพระพุทธเจ้านี้กว้างใหญ่มาก ความจริงแล้วหมื่น โลกธาตุนั้นเราว่า ยังจะน้อยไปด้วย เพราะเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าขออนุพเพนิวาสานุสติญาณนี้ แสนแสนโลกธาตุ คำว่า “แสนแสนโลกธาตุ” คือย้อนอดีตชาติไปแล้วมันไม่มีวันจบสิ้น มันไม่มีวันจบสิ้น เห็นไหม ไม่มีต้นไม่มีปลาย

ฉะนั้น โลกธาตุหนึ่ง เวลาเราว่าโลกธาตุหนึ่ง.. เราเป็นมนุษย์ เห็นไหม โลกธาตุคือ โลกทัศน์ นี้แกนของโลก โลกนี้มันอยู่ด้วยแกนของมัน ด้วยแรงแม่เหล็กของมัน จิต! จิต นี้มันมีกวางสะวะ มีภพ สรรพสิ่งนี้มีเพราะมีเรา พอเราตายจากโลกนี้ไป เราตายไปอยู่ใน สถานะใดก็แล้วแต่ โลกก็คือโลกมันอยู่อย่างนี้ ฉะนั้น โลกธาตุหนึ่งก็ชีวิตหนึ่ง ถ้าชีวิต หนึ่งมันเกิดตายก็แสนละ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขยนี้มันเท่าไร

ฉะนั้นคำว่าหมื่น โลกธาตุ เห็นไหม แสนโลกธาตุด้วย.. ทีนี้เราตีอย่างที่ว่ากับ กับ ในพุทธศาสนา กับเหมือนกับแทงหิน เวลาแทงหินยาวเท่าไร แล้วถึงเวลานางฟ้าเอาผ้า มาเช็ดแต่ละหน กับในพุทธศาสนา ๑๒๐ ปี ๑๒๐ ปีเท่ากับ ๑ กับ ถ้า ๑๒๐ ปีเท่ากับ ๑ กับ กับหนึ่งคืออายุขัยหนึ่ง ฉะนั้นถ้ากับแบบแท่นหินนั้นก็เป็นอย่างอื่นหนึ่ง

อันนี้ก็เหมือนกัน คำว่าหมื่นโลกธาตุ หลวงตาท่านบอกว่า “พระพุทธเจ้าจิตครอบหมื่นโลกธาตุ” ยิ่งกว่านั้นนะ คือว่ามันรู้รอบหมด แล้วมันไม่มีสิ่งใดสงสัยเลย แล้วจิตขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นนะ พระพุทธเจ้าจิตครอบหมื่นโลกธาตุ.. เพราะพูดไปแล้วมันจะพันคอตัวเองไป บอกพระอรหันต์ไม่มีจิต แล้วมีจิตพระพุทธเจ้าได้อย่างไร? มีจิตก็มีภพ ฉะนั้นเวลาพูดนี้ พูดเพื่อเหตุใด พูดเพื่อปรารถนาสิ่งใด

เวลาพูดอย่างนี้เราพูดกันเพื่อเป็นบุคลาธิษฐาน พูดกันเป็นวิทยาศาสตร์ พูดเพื่อการสื่อความเข้าใจกันได้ ก็บอกว่าจิตพระพุทธเจ้าจำนวนเป็นอย่างนั้นๆ อย่างนั้นๆ แต่เวลาพูดเป็นปรมาตม์ พูดด้วยการประพฤติปฏิบัติ ถ้ามีจิตก็มีภพ ถ้ามีจิตก็มีผู้รู้ ถ้ามีผู้รู้กิเลสมันก็ขี้นได้

ฉะนั้นเวลาพูดในปรมาตม์นี้ไม่มี ต้องทำลายหมด เห็นไหม ทำลายอวิชาทั้งหมด ทำลายความโลภ ความโกรธ ความหลงแล้วเข้ามาสู่จิต แล้วต้องทำลายจิต เพราะทำลายจิตไปแล้วมันจะมีจิตเหลือที่ไหนล่ะ มันก็ไม่มีจิตเหลือ พอไม่มีจิตเหลือ หลวงตาท่านพูดกับเด็กๆ ท่านบอกว่าจิตพระอรหันต์เป็นอย่างนั้นๆ อย่างนั้นๆ แต่พูดโดยปรมาตม์ พูดโดยการประพฤติปฏิบัติ ถ้าพูดอย่างนั้น ที่ไหนมีจิตที่นั่นก็มีความรู้ไซ้ไหม ที่ไหนมีจิตที่นั่นก็มีที่ตั้ง ที่ไหนมีจิตที่นั่นก็ต้องมีกิเลส ที่ไหนมีจิต กิเลสมันก็ขี้นได้

ถ้าไม่มีจิต ไม่มีภพ ไม่มีต่างๆ กิเลสมันจะอยู่บนไหนล่ะ กิเลสมันจะอยู่บนอะไรล่ะ อ้าว.. เราไปยืนบนอากาศได้ไหมล่ะ ไม่มีสิทธิ เว้นไว้แต่จะต่อนั่งร้านขึ้นไป ไปยืนบนอากาศไม่ได้หรอก นี่ก็เหมือนกัน ถ้ามีจิตที่ไหนมันก็มีภพ

ฉะนั้นถ้าบอกว่า พระพุทธเจ้าจิตครอบหมื่นโลกธาตุ อันนี้มันเป็นความรู้ความเห็น กับที่ว่าหลวงตาท่านพูดอย่างนั้น นี้เวลาเราเข้าไปถึงความละเอียดลึกซึ้งในศาสนา แล้วครูบาอาจารย์ของเรามีหูตาที่กว้างไกล ก็พยายามจะไปเอาความรู้ความจริงอันนั้นมาเพื่อแผ่พวกเราไป จะมาเพื่อแผ่ มาเทศนาว่าการ มาสั่งสอนพวกเรา เอาสิ่งนี้มาเจือจานเรา ถ้าเจือจานเรา พอเราฟังแล้วเป็นคุณธรรมมันก็จบไป

ไอ้โฮ.. “พระพุทธเจ้าจิตครอบสามหมื่นโลกธาตุเป็นอย่างไร” นี่มันต้องตั้งทีมแล้ว ตั้งทีมทำหนังสือสารคดีไป แล้วเราก็ต้องเขียนเรื่องไป แล้วเราก็ต้องไปสร้างว่าหมื่นโลกธาตุเป็นอย่างไร จะทำหนังสือสารคดีมาฉายให้ดู (หัวเราะ)

นี่พูดเพื่อให้เห็นว่าความหมายเวลาครูบาอาจารย์ท่านพูดขึ้นมา พูดเพื่อให้เราชื่นใจ พูดเพื่อให้เรามั่นคงในศาสนา มันจะเป็นประโยชน์กับเรานะ ถ้าประโยชน์กับเราเกิดขึ้นได้ มันจะเป็นประโยชน์กับเรามาก ฉะนั้นจิตครอบหมั่นโลกธาตุจริงๆ

ถาม : พระอรหันต์กับไม่อรหันต์ดูอย่างไร มีอะไรแบ่งแยก

หลวงพ่ : พระอรหันต์กับไม่อรหันต์ มันแตกต่างกันอย่างไร ครูบาอาจารย์ก็พูดนะ เพราะมันมีอยู่ ถ้าครูบาอาจารย์นี้มันอยู่ที่จริต อยู่ที่มมมมมมมม อยู่ที่หัวใจ อยู่ที่ประสบการณ์ ครูบาอาจารย์หลายองค์ท่านบอกว่า “พระอรหันต์กับคนบ้าใกล้เคียงกันมากเลย”

คนบ้ามันขาดสติ มันทำอะไรตามสบายใจของมัน เราก็บอกว่าอู๊ย.. คนบ้านี้มีความสุขนะ มันอยู่ตรงสี่แยกนะ มันก็เก็บนู่นเก็บนี่ โอ๊ย.. มันอยู่มีความสุข มันไม่เคยอายใครเลย มันไม่มีอะไรเป็นกังวลในใจเลย มันน่าจะมีความสุขมาก.. ไม่ใช่ ความทุกข์มาก มันทุกข์จนไม่รู้ตัวมันเอง ทุกข์จนสตินี้ขาดเลย มีจิตอยู่แต่ไม่มีสติควบคุมใจของตัวเอง จนขาดสติ ทำอะไรโดยไม่มีต้นไม่มีปลาย ไม่มีขอบไม่มีเขต มันก็เหมือนกับเราปล่อยวาง ปล่อยวางหมดเลย ไม่มีอะไรเลย ถ้าปล่อยวางแบบนั้นมันก็อยู่สี่แยก

นี่พระอรหันต์ที่ไม่อรหันต์ เห็นไหม แต่พระอรหันต์กับคนบ้า คนบ้ามันไม่มีสติ แต่พระอรหันต์สติสมบูรณ์ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ พระอรหันต์นี่สติสมบูรณ์มากนะ สมบูรณ์มากทำไมหลวงตาท่านบอกว่าผลอ่อยล่ะ?

ไอ้ผลอ่อยมันในขันธุ์ ขันธุ์นี้คือความรู้สึกนึกคิดมันผลอ่อยได้ แต่ธรรมชาติ ความ เป็นพระอรหันต์นี้มันเป็นธรรมชาติ แล้วธรรมชาตินี้มันพ้นจากสามโลกธาตุ มันพ้นจาก ทุกๆ สิ่ง มันพ้นจากทุกๆ สิ่ง ไม่มีการไปและไม่มีการมา และไม่มีการเคลื่อนไหว ถ้าไม่มีการเคลื่อนไหวปั๊บ เวลามันจะขยับมา ขยับมาเพื่อจะสื่อ เห็นไหม

เราจะพูดเราต้องคิดก่อนไหม? เราจะพูดอะไรเราต้องคิดก่อนหรือเปล่า?

ต้องคิด เวลาจิตของพระอรหันต์มันจะขยับ นี่หลวงตาใช้คำว่า “จิตมันกระเพื่อม” ถ้าจิตมันไม่กระเพื่อมมันจะสื่ออะไรกับเราไม่ได้เลย พอจิตมันกระเพื่อม คำว่ากระเพื่อมคือการไหว การไหวนี้มีสติพร้อมไหม ถ้าไม่รู้ว่าจะไหว มันจะเป็นไหวได้อย่างไร ทีนี้พอ

มันไหวมันก็มีสติพร้อม ฉะนั้นพอมีสติ นี่ถึงบอกว่าพระอรหันต์มีสติ ไม่มีผลอหโรก สติสมบูรณ์มาก

ฉะนั้นสติที่สมบูรณ์แบบนี้กับคนบ้าต่างกันไหม? ฟ้ากับดินเลย คนละเรื่องเลยนะ พระอรหันต์สมบูรณ์ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์เลย แต่คนบ้าก็ขาดสติ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์เลย แต่ทำไมครูบาอาจารย์บอกว่า พระอรหันต์กับคนบ้าใกล้เคียงกัน เหมือนกันล่ะ?

มันใกล้เคียงกัน เหมือนกันเพราะว่ามันปล่อยวาง เห็นไหม พระอรหันต์ไม่มีอะไรค้างคาในหัวใจเลย แต่คนบ้านั้นไปอย่างหนึ่ง ฉะนั้น เราจะรู้ได้อย่างไรว่า “เห็นหรือไม่เห็น”

ไม่มีทางรู้ได้เลย ไม่มีทาง จะไม่มีทางรู้ได้เลยว่า “เห็นหรือไม่เห็น” เว้นไว้แต่เห็นด้วยกันถึงจะรู้กัน ถ้าเห็นกับเห็นนะ ผลัวะ! เลย ถ้าอันหนึ่งเห็น อีกอันหนึ่งไม่เห็นนะ ได้เสียกันเลย

เห็นนี้เห็นเพราะอะไร? ทำไมถึงเห็น? ถ้าไม่มีเหตุมันจะเห็นได้อย่างไร? มันต้องมีเหตุสิ เหตุให้เห็น แล้วถ้าไม่เห็นมันเอาอะไรมาเป็นเหตุล่ะ มันก็ไม่มีเหตุให้เห็น ถ้าไม่มีเหตุให้เห็น มันจะพูดให้เห็นถูกได้อย่างไร ถ้ามันไม่เห็นมันจะพูดให้เห็นถูกได้อย่างไร เพราะมันไม่มีเหตุ มันไม่เคยสัมผัส มันไม่เคยรับรู้อะไร มันจะเห็นได้อย่างไร?

ถ้าเห็นไม่ได้ใช่ไหม เห็นไม่ได้ก็พูดตามตำราไป พุทธพจน์นี้ นี่ไงตำราบอกไว้ อย่างนี้ไงอย่างนี้เป็นเห็น อ้าว.. อย่างนี้เป็นเห็น มันไม่ต้องพูดก็ได้ก็อ่านเป็น อ้าว.. คุณถามมันให้มันพูด ไม่ได้ถามว่ามันมาจากไหน นี่ถึงบอกว่า ถ้าพวกเรานี้ไม่มีสิทธิรู้ได้เลยว่า เห็นหรือไม่เห็น เพราะอะไรรู้ไหม นี่มีคนพูดมากเลย “เอ๊ะ.. ถ้าเขาไม่เห็น ทำไมเขาพูดธรรมะสุดยอดเลย”

ไอ้โฮ.. ธรรมะของพระพุทธเจ้าทำไมจะไม่สุดยอด พระไตรปิฎกนี้ โห้! คำพูดขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันสุดยอดอยู่แล้ว แล้วจำให้ดีแล้วเอามาพูด พูดเพราะอะไรล่ะ เพราะมันไม่เห็น มันไม่เห็นมันถึงต้องไปจำขึ้นปากพระพุทธเจ้ามาพูด ถ้ามันเห็นมันก็ต้องเห็นมาจากหัวใจของมัน มันต้องพูดธรรมะออกมาจากใจ ถ้าธรรมะออกมาจากใจ เห็นไหม แล้วใครจะมีวุฒิภาวะจับมันนั้นล่ะ?

อ้าว ก็ต้องหันด้วยกัน ถ้าหันมันฟังทีเดียวนะ โอ้ย.. มึงไม่หัน ไม่หันเพราะอะไร เพราะมึงไม่มีเหตุผล มึงมาไม่ได้ มึงหันได้อย่างไร ถ้ามึงจะมาได้นี่ มึงผ่านขั้นตอนมาอย่างไรมึงถึงหัน

ฉะนั้นถึงบอกว่า แล้วจะรู้ได้อย่างไรว่าหันหรือไม่หัน.. ถ้าจะเอาอย่างนี้ละ เพราะพวกเราคิดกันอย่างไร เราถึงเป็นเหยื่อ เพราะเราอยากหันกัน แล้วให้เขาจับให้หัน เขาก็จับเอ็งหันไปหันมา “อ้อ.. มันหันอย่างนี้เอง” แต่มันไม่ใช่หัน มันเป็นการขยับให้ซ้ายหันขวาหัน นี่เรารู้ไม่ได้เพราะอะไร เพราะเราอยากรู้เลยไม่รู้ไง แต่ถ้าหันแล้วเขาไม่ยอมรับ หรือไม่อยากรู้ เพราะอยากรู้มันก็คือไม่รู้แล้ว

ฉะนั้นเขาถามว่า “แล้วจะรู้ได้อย่างไรว่าหันหรือไม่หัน”

ไม่มีทางรู้ได้เลยนะ เพราะเราไปดูกิริยาจากภายนอก เราดูกิริยาที่นั่นมโนล อ่อนหวาน เราว่าอย่างนั้นหัน แล้วพอเราไปเจอกิริยาที่หยาบ ที่นี้พอหยาบใช่ไหม เราบอกว่าอย่างนั้นไม่หัน ในสมัยพุทธกาลมันมี เห็นไหม ที่พระอรหันต์ไปไหนพูดว่า “ไอ้อ่อย ไอ้อ่อย” เพราะคิดเป็นนิสัยใจ เจอใครก็ว่า “ไอ้อ่อย” ไอ้อ่อยนี่นะ.. พูดถึงสมัยพุทธกาลคำพูดเขานุ่มนวลมาก ไอ้อ่อยนี้ประสาเราว่ายิ่งกว่านี้นะ ไอ้อ่อยไปไหน

ที่นี้ชาวสวนเขาจะมาขายหัวปลีไง เขาเข็นรถมาใช่ไหม ก็ว่า “ไอ้อ่อยจะไปไหน”

คนขายหัวปลีมันก็โกรธมากนะ ก็ว่า “ไอ้อ่อย แล้วมึงไปไหน”

ว่าพระอรหันต์เข้าไปไง เข็นหัวปลีไปถึงแล้ว ไปเปิดหัวปลีออกมา หัวปลีกลายเป็นจี๊หนูหมดเลย ด้วยความไม่รู้ใช่ไหมก็ไปปรึกษาเพื่อน เพื่อนบอกว่าเอ็งเดินมานี่ เอ็งมีอะไรบ้าง ตั้งแต่เอ็งออกจากบ้านมา เอ็งมีประสบการณ์อะไรบ้าง.. ไม่มีอะไรเลย เว้นไว้แต่เจอพระองค์หนึ่ง เขาถามว่าไอ้อ่อย ก็เลยโกรธเขาแล้วก็ว่าไอ้อ่อยกลับไป เพื่อนบอกว่าเอ็งกลับไปขอขมาพระองค์นั้น

สมัยพุทธกาลคนมีปัญญา เห็นไหม นี่พ่อค้าคนนั้นก็กลับไปขอขมาพระองค์นั้น พอขอขมาเสร็จนะ จากจี๊หนูกลายเป็นดีปลีอย่างเก่า นี่หันจริงๆ ของเขา เวลาหันจริงๆ กิริยาไม่เหมือนที่เราคาดหมายเลยนะ ไอ้อ่อย! ไอ้อ่อย! นั่นนะ ไอ้คนเข็นดีปลีจะมาขาย

โทษนะ โอ๊ย.. พระต้องมีมารยาทสิ แหม.. พระเรียกกูไ้ถ้อยได้ยังไง กูก็จนนะสิ กูก็ไ้ถ้อยกลับไปเลย เท่านั้นก็ได้เรื่องเหมือนกัน.. หันไม่หันล่ะ? อันนี้หันหรือไม่หัน?

เราไม่รู้ว่ากิริยาอย่างนี้ พระอรหันต์ใช้กิริยาอย่างนี้หรือ? กิริยาที่ว่าไ้ถ้อยๆ พระอรหันต์ใช้กิริยาอย่างนี้หรือ แล้วเวลาใช้ขึ้นมาแล้วหันจริงๆ ด้วย หันของแท้ด้วย เออ.. (หัวเราะ) ไ้เราก็คงต้องการหันที่ว่าแหม.. เป็นตุ๊กตาใจ นิ่มๆ อันนั้นตุ๊กตาเวลาเขาเป่าตุ๊ดเวลาเขาเป่าขึ้นมาจะตุ๊กตามันก็พอง เวลาเขาเป่าตุ๊ดออกมา โอ๊ย.. ตุ๊กตาก็แฟบเลย

อ้อ.. อย่างนี้หัน หันตุ๊กตาใจ ชอบหันตุ๊กตากัน ถึงบอกว่ารู้ไม่ได้หรอก ไม่มีทางรู้ได้ แต่! หันกับหันนี้หันทีละน่ะ พุดออกมาอ้าปากก็รู้เลยว่าหันหรือไม่หัน ถ้าหันพุดออกมามันมีหลักมีเกณฑ์ของมัน อย่างเช่นเราเป็นนักวิชาการที่มีความชำนาญ เราจะพุดสิ่งใดก็แล้วแต่มันอิงวิชาการนั้นตลอดเวลา มันไม่มีวันผิดหรอก แต่ถ้าเราไม่มีหลักวิชาการของเราเลย เราพุดอะไรเราก็พุดแต่ฟังเขาถือมา เราพุดไปโดยไม่อิงหลักเลย ไม่มีหลักถูกต้องเลย

แต่ถ้าหันนะ มึงจะพลิกซ้ายพลิกขวามันก็ขึ้นหลักของมัน ไม่มีพลาด พลาดไม่มี! เพียงแต่คนฟัง ฟังแล้วรู้หรือเปล่า ไม่มีสิทธิ ไม่มีสิทธิหรอก เพราะอะไร เพราะกูไม่หัน กูจะรู้ได้อย่างไรว่าหันเป็นอย่างไร แต่ถ้าหันนะ หันกับหันจะรู้กันได้อย่างไร? แล้วจะแบ่งแยกอย่างไร? แบ่งแยกด้วยวุฒิภาวะของใจ!

วุฒิภาวะนะ เรานี้เป็นปุถุชน นี่ถ้าภาวนาจะรู้เลยนะ ปุถุชนเป็นอย่างนี้ ปุถุชนนี้ไม่ต้องถามกันเลยนะ เรารู้หมดในหัวใจคิดอะไร ในหัวใจมันเหยียบย่ำเราอย่างไร ปุถุชนนี้รู้กันหมดแหละ หลวงตาพุดบ่อย ลองให้หันหน้าเข้าหากันนะ แล้วระบายความทุกข์ออกมา ทุกคนให้ระบายความทุกข์ออกมา มึงฟังไม่ทัน ทุกคนหันหน้าเข้าหากัน แล้วระบายเลยในใจมีอะไรบ้าง ทุกข์อย่างไรพุดออกมาตกใจตายท่าหมดเลย

ปุถุชน! ปุถุชน! มีสติปัญญา คุุใจของตัว รักษาใจของตัว ปัญญาอบรมสมาธิสมาธิอบรมปัญญา เห็นโทษของรูป รส กลิ่น เสียง เป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร ใครมีสติปัญญารู้เท่าทันรูป รส กลิ่น เสียงมันจะคิดเรื่องอะไร เพราะกูรู้เท่าหมดแล้ว รูป รส กลิ่น เสียงมันก็สักแต่ว่า ไม่เกี่ยวอะไรกับกู ไม่เกี่ยวอะไรกันเลย

อ้าว.. รูป รส กลิ่น เสียง ถ้ามีสติทันนะทุกคนจะควบคุมตัวเองได้หมดเลย นี่
กัลยาณปุถุชน กัลยาณปุถุชนเพราะควบคุมจิตได้ดีขึ้น

ปุถุชนคนหนาควบคุมตัวเองไม่ได้ เร่ร่อนไปตามอารมณ์ ตามความรู้สึก โคน
ความรู้สึกนี้ถูกระชากลากไป แล้วความรู้สึกนี้เกิดเพราะอะไร เพราะรูป รส กลิ่น เสียง..
เขาว่า ได้ยินเสียง เห็นรูป ลิ้มรส เพราะต้องการ มันก็ไป นี่คนหนา วุฒิภาวะนี้ปุถุชน แต่
ถ้าผู้ที่ไม่ประพฤติปฏิบัติทำให้สงบขึ้นมาได้ มันเป็นกัลยาณปุถุชน

ปุถุชนเหมือนกัน แต่ปุถุชนหนึ่งคนหนา ปุถุชนคนหนึ่งคนบาง ปุถุชนนี้เพื่อจะ
สร้างคุณงามความดี แล้วปุถุชนกับกัลยาณปุถุชนเป็นอย่างไรละ ก็คนๆ เดิมนั้นแหละ
เห็นไหม นี่บุคคล ๘ จำพวก จิตนี้มันพัฒนาได้ถึง ๘ ระดับ ตั้งแต่โศคาปัตติมรรค โศคา
ปัตติผล สกิทาคามีมรรค สกิทาคามีผล อนาคามีมรรค อนาคามีผล อรหัตตมรรค อรหัตต
ผล.. มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ แล้วไปอย่างไรละ บันได ๔ ขั้นมันก้าวอย่างไร แล้วมีง
เอาเท้าไปวางบนบันไดหรือ?

อันนี้เป็นบุคลาธิษฐานระหว่างวุฒิภาวะของจิตที่มันก้าวขึ้น แล้วถ้าเอ็งก้าวขึ้น
บันไดที่ ๑ เอ็งก้าวขึ้นอย่างไร บันไดที่ ๑ เป็นอย่างไร อะไรรองรับเท้ามีง นี่พูดถึงเท้านะ
แต่ถ้าจิตล่ะ? จิตมันมีระบบของมัน มันพัฒนาขึ้นมาอย่างไร?

นี่วุฒิภาวะของใจ ไม่รู้ ไม่เห็นพูดไม่ได้ ไม่ได้หรอก! มีแต่จำมา พอจำมามันพูด
โดยไม่อิงหลักใจ ไม่อิงหลักวิชาการ ถ้าคนมีหลักวิชาการจะพูดให้ผิดมันก็ถูก แกล้งพูด
ให้ผิดมันก็ถูก เพราะพูดอย่างไรมันก็ถูกของมันอยู่ในใจนี่ แล้วคนฟังรู้

หลวงตาท่านพูดบ่อย เห็นไหม ท่านไปฟังพระ คุณพระ ท่านแค่พูดก็รู้แล้ว รู้แล้ว..
ถ้าจะรู้นี้รู้ แต่จะรู้ เราต้องฝึกเราให้มีวุฒิภาวะที่เราจะรู้ตัวเราได้ก่อน ถ้าวุฒิภาวะเรารู้อะไร
ได้แล้วนี่ เราจะรู้คนอื่นได้หมดเลย แต่ถ้าเราฝึกตัวเรารู้ขึ้นมาไม่ได้ ก็เราไม่รู้มันจะรู้ได้
อย่างไร ก็เราไม่รู้ แต่ถ้ารู้แล้วนะสบายมาก สบายมาก

เราถึงบอกว่า อย่าหลอกกันนะว่า “หันหรือไม่หัน” (หัวเราะ) มีคนรู้อะไรจริงนะมีง
หันหรือไม่หัน คนรู้อะไรจริงเขามี.. นี่พูดถึงหันก่อนนะ

ถาม : ศาสนาอื่นมีนรกไหม (ต่อหน้า ๒ ด้วยนะ) การทำดี ดีกว่าให้พรจริงหรือเปล่า

หลวงพ่ : แน่อน การทำดีดีกว่าให้พร ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

ถาม : ศาสนาอื่นมีนรกไหม

หลวงพ่ : นรก สวรรค์ มีอยู่โดยดั้งเดิม โลกธาตุมีอยู่แล้ว กามภพ รูปภพ มีอยู่โดยธรรมชาติของมัน ไม่มีใครมาเสริมแต่ง ไม่มีใครมีการกระทำ โลกคือโลก จักรวาลคือจักรวาล สิ่งต่างๆ มีอยู่โดยดั้งเดิม ไม่มีใครเคยมาตกแต่งสร้างมันขึ้นมาเลย ของมันมีของมันอยู่อย่างนั้น แต่ไม่มีใครรู้ใครเห็น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นมา ถึงได้เห็นขึ้นมา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นมา ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเปรียบเหมือนพ่อแม่เรา แล้วหวังพวกเราจะต้องนรกอเวจีเพราะทำความชั่ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะไปทำลายนรกหมดเลย จับนรกทำลายมันให้หมด ระเบิดทิ้งเลย ไม่ให้นรกให้จิตเราไปตกเลย

เป็นไปได้ไม่ได้ ทั้งสิ้น! ของมันมีอยู่แล้ว จะบอกว่าศาสนาอื่นจะมีนรกไหม? ศาสนาอื่นก็คนโวย ศาสนาอื่น ทุกๆ คน ทุกๆ มนุษย์ ทุกๆ ตัวสัตว์ มันเวียนตายเวียนเกิดในโลกธาตุ จะนับถือศาสนาพุทธหรือไม่ศาสนาพุทธไม่ใช่เรื่อง ความจริงคือความจริง ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว มันทำของมัน มันต้องได้ของมัน แล้วทำความดีนี้พุทธศาสนา เพราะพุทธศาสนามีสมณะ มีเนื่อนาบุญ นี้ศาสนาพุทธ..

เราพูดอย่างนี้เขาบอกว่า “ทำบุญในพุทธศาสนา โอ้โฮ.. ร่ำรวย มีความสุข คนพุทธทำไมไม่เห็นมีความสุขเลย นอนร้องไห้ทุกคืนเลย ทุกคนมีแต่หนี้สิน ทุกคนมีแต่ความทุกข์ แล้วไหนจะทำบุญแล้วได้บุญล่ะ?”

ทำบุญแล้วได้บุญเด็ดขาด บุญมันเกิดที่นี้ เห็นไหม คูสิเวลาเราเทียบกันนะ ดูพระพุทธเจ้ามีปราสาท ๓ หลัง ยสะเกมีปราสาท ๓ หลังเหมือนกัน ถ้ามีความสุขแล้วทิ้งมาทำไม ทิ้งมาทำไม มาอยู่โคนไม้ทำไม แล้วกษัตริย์ในสมัยพุทธกาลเวลาอยู่โคนไม้เวลาประพฤติปฏิบัติแล้ว พ้นจากทุกข์แล้วว่า “สุขหนอ สุขหนอ”

เวลาเป็นกษัตริย์ทำไมไม่บอกว่าสุขล่ะ ทำไมเวลาอยู่โคนไม้บอกว่าสุขล่ะ เราก็ปวดหัวนะ โอ้โฮ.. กษัตริย์อยู่บนบัลลังก์มันไม่มีความสุข เวลาอยู่โคนไม้คันมิ

ความสุขเว้ย นี่มันมีความสุขเพราะมันรักษาใจได้ พอมันทำใจได้แล้วมันไม่มียึดเหนี่ยว
สิ่งใด แล้วมันมีความสุขหมดแหละ

ฉะนั้นนี่พูดถึงว่านรก สวรรค์ มีหรือเปล่า? มันมี มีทั้งนั้นแหละ ที่นี่ยนรกเป็น
อย่างไรละ เวลาเขาพูดเสียดสีนะ เขาว่านรก ท้องนรก ก็จุดไฟเผาทั้งหมดแล้ว นาร
กไง นรกเขาไม่ได้บอกถึงนรกนะ เขาบอกว่านรก ถ้านรกก็จุดไฟเผาซะ

นี่เวลาคนเขาพูดเสียดสี เขาพูดอะไร เขาก็พูดของเขาไป นรกมันก็เป็นชื่อสมมุติ
เฉยๆ ถ้าศาสนาอื่น ลัทธิอื่น เขาก็พูดของเขาไปอีกชื่อหนึ่ง ภาษาสมมุติไง แต่ข้อเท็จจริง
ของเขา สถานที่มันมีของมันอยู่อย่างนั้น เพราะมันเป็นวัฏฏะ ผลของวัฏฏะไง พูดถึงถ้า
ไม่มีนะ ในพระไตรปิฎกพระพุทธเจ้าบอกท่านก็เคยตกนรก

จิตทุกดวงใจเคยตกนรก เคยอยู่บนสวรรค์ เคยอยู่บนพรหม เคยเวียนตายเวียนเกิด
มาในวัฏฏะนี้ทุกดวงใจ เพราะถ้าย้อนอดีตชาติกันแล้ว ไม่มีจิตดวงใดเลยที่มีต้นมีปลายใจ
คือเราเกิดตายๆ มาทั้งนั้น เพียงแต่สถานะ เห็นใหม่ คุณริเวลาญาติของเราตายไปนี่ไปไหน
แล้วเรานั่งอยู่ที่นี่ แล้วเราจะสืบต่อกันไปอย่างไร แล้วพอญาติตายไปแล้วอาจจะกลับมาเกิด
เป็นลูกหลานในบ้านเราอีก อู๋.. ก็วนกันอยู่อย่างนี้ แล้วรู้ได้หรือเปล่าละ เรารู้ได้หรือ
เปล่า เราก็รู้ไม่ได้ แต่จิตมันเป็นอย่างนั้น เพราะมันมีความสัมพันธ์กันมา มันมีความ
ผูกพันกันมา มันมีอะไรกันมา

ในพระไตรปิฎกนะ มีผู้หญิงคนหนึ่ง สามีนี้อุภยธรรมมาก ถึงเวลาแล้วสามีนี้น
ตายไป พอสามีตายไป ด้วยความรักความผูกพันมาเกิดเป็นสุนัขอยู่ในบ้านนั้น เวลาเขา
เดินไปไหนนะ สุนัขก็ตามไปด้วย ชาวบ้านก็ร้อง โอ๊ย.. มีสามีเป็นสุนัข มีสามีเป็นสุนัข
นะ

มันก็จริงๆ เพราะสามีตายไปแล้วสามีมาเป็นสุนัขจริงๆ แต่พอชาวบ้านเขาร้อง
ด้วยความอายใจเดินไปแม่น้ำนะ เดินไปลำน้ำ สุนัขก็ตามไปเพราะมันรักของมัน จับสุนัข
กตเลย ด้วยความอาย สุนัขตายปั๊บมาเกิดเป็นตุ๊กแกอยู่ในบ้าน ด้วยความผูกพัน เห็นใหม่

นี่จะบอกว่า ภรรยาอยู่ในชาตินั้น สามีนี้อ ๓ ชาติแล้วนะ สามีเกิดตายๆ กับภรรยา
ของตัว ด้วยความผูกพัน ๓ ชาติ แต่ตัวภรรยาชาตินี้ยังไม่ได้ตายเลย แต่จิตของสามีไปเกิด

ไปตายในครอบครัวนี้ ๓ เทียวแล้ว นี่พูดถึงการเวียนตายเวียนเกิดที่มันไม่มีต้นไม่มีปลาย เราเชื่อหรือไม่เชื่อนี้มันเป็นเรื่องของเรา เราไม่ได้พูดให้ใครเชื่อ แล้วไม่ได้อยากให้ใครเชื่อด้วย เพราะใครเชื่อแล้วมันชอบมาถาม อู๋.. กูตอบไม่ไหว ไม่เชื่อแหละดี แต่มันหมุนของมันไปอย่างนั้น

ฉะนั้น “เรื่องนรกในศาสนาอื่นมีไหม”

เราจะบอกว่ามันเป็นสากลไง มันมีของมันโดยธรรมชาติของมันอยู่แล้ว เอ็งจะเชื่อหรือไม่เชื่อ มันเรื่องของเอ็ง แต่เอ็งทำดีและทำชั่วมันให้ผลกับเอ็ง เอ็งตายแล้วจะรู้พอตายแล้วถึงตรงนั้นป๊อบ อ้อ! รู้แบบนี้ไม่ทำก็ดี รู้แบบนี้ไม่ทำนะ โอ๊ย.. ไม่ทำมันก็มาถึงแล้ว ไม่รู้จะทำอย่างไร.. นี่ศาสนาพุทธสอนให้พวกเรามีหลักมีเกณฑ์ ให้พวกเราเป็นคนดี นี่พูดถึงทำให้ดีนะ

ทีนี้พูดถึงว่า “นรก สวรรค์มีไหม ศาสนาอื่นมีไหม”

กรณีอย่างนี้ถ้าเป็นคนที่เป็นปฏิบัติ ถ้ามีหลักแล้ว เวลาของเราที่พระอินทร์ เห็นไหม เขาเรียกพระอินทร์ แต่ในมหายาน ในเมืองจีน พระอินทร์นี่เขาเรียกเจ็กเซียนฮ่องเต้ ฉะนั้นเวลาคนทำ เจ็กเซียนฮ่องเต้นะ อ้าว.. ชื่อของเขา สมมุติของเขาไป

ฉะนั้นเวลาเราทำความสงบของใจ ถ้าเราเป็นคนจีนเรามีพื้นฐานอย่างนั้น ถ้าจิตเราสงบเราจะเห็นอย่างนั้น เราก็จะเห็นเป็นเจ็กเซียนฮ่องเต้ แต่ถ้าเราเป็นคนไทย เราเป็นคนไทย เราเป็นเถรวาท เวลาจิตเราสงบเข้าไปถ้าเราจะเห็นพระอินทร์ เราก็จะเห็นพระอินทร์ โอ้โฮ.. แต่งชฎาทรงเครื่องเลย โอ้โฮ.. พระอินทร์เป็นอย่างนี้เว้ย ตัวเขียวๆ เลย อ้าว.. แล้วพระอินทร์กับเจ็กเซียนฮ่องเต้มันต่างกันตรงไหนล่ะ?

นี่ไง สมมุติในใจมันต่างกัน ภาพที่เห็นมันก็ต่างกัน ให้เห็นให้เข้าใจได้ไง เพราะสิ่งนี้มา เขาก็จะสื่อกับเราให้เข้าใจได้ว่าอะไรคืออะไรไป แต่มันสมมุติต่างกัน แต่นรกสวรรค์เหมือนกัน เพราะว่าเจ็กเซียนฮ่องเต้กับพระอินทร์ก็อันเดียวกัน แต่มุมมองความเห็นมันแตกต่างกัน

ฉะนั้นนี่พูดถึงสมมุตินะ แล้วเวลาจิตเราลงแล้ว มันไปแล้วนะ มันมีอีกมากเลย ฉะนั้นถ้ามันไม่มีหลักมีเกณฑ์นะ เวลาเจอคนถามอย่างนี้ การถามนี้หลวงปู่มันท่านพูดไป

“การแก้ไขเป็นของยากนะ ผู้เฒ่าจะแก้วะ” ท่านพูดถึงให้พระริบภาวานามา ท่านจะได้แก้ไข

การแก้ไขคือจิตที่เราสัมผัส จิตที่เรารับรู้ เรารู้ของเราคนเดียว เวลาคิด เวลานึก เวลาไปสัมผัส ใครสัมผัสกับเรา เราสัมผัสคนเดียว ฉะนั้นเวลาเราพูดให้คนที่เขาไม่รู้เรื่อง ฟังกับเรา ความสัมผัสเราไปพูดให้เขาฟัง นี่เขาฟังไหม? แล้วฟังเข้าใจไหม? แต่ถ้าครูบาอาจารย์เราผ่านมาแล้วนะ “มึงพูดมา มึงพูดมาเลย ผู้เฒ่าจะแก้วะ! ผู้เฒ่าจะแก้ ผู้เฒ่าจะแก้” มันไม่มีให้แก่นะสิ เห็นไหม

นี่พูดถึงพวกเราก็คงมีวาสนามาก ฉะนั้นเรื่องความสัมผัสของใจ มันเป็นปัจจัยตั้ง มันเป็นความเห็นจากภายใน ภายในเรามีครูบาอาจารย์แล้วนี่ แหม.. โชคลาภวาสนานะ แต่ไม่ใช่เงินทอง ไม่ใช่อะไรทั้งสิ้น แล้วคนนะ คุณสิสมัยพุทธกาลพระพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นมา อะไรที่ว่า ๒ คนเดินผ่าน

“ใครเป็นศาสดาของเธอ”

พระพุทธเจ้าบอก “เราตรัสรู้เองโดยชอบ” .... ฮือ... มันสายหัวไปเลย มันไม่เอา

อันนี้ก็เหมือนกัน ครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ นี่งานอะไร งานกระเบื้องหรือเปล่า งานแตกด้วย ใช้อย่างนั้นมันก็เป็นกรรมของเรา เพราะเราพูดให้ศรัทธา ให้เขาเชื่อ เขาต้องมีปัญญาไง กาลามสูตร อย่าให้เชื่อครูบาอาจารย์พูด อย่าให้เชื่อใครทั้งสิ้น เชื่อสิ่งที่ประสบการณ์ นี่ที่เราพูดนี้แล้วให้ไปคิด โอ๊ย.. หลวงพ่อนี้ไม้เก่งมากเลย หลวงพ่อจี๊ไม้หรือเปล่าวะ เอ็งกลับไปคิด ไปใคร่ครวญ อันนั้นจะเกิดปัญญานะ

พอเราคิด เราวิจัยใช้ไหม จริงหรือไม่จริง เราพยายามไปค้นคว้าของเรา โอ้โฮ.. ปัญญามันจะเกิด นั่นล่ะปัญญาอบรมสมาธิ ปัญญาจะอบรมจิต ปัญญาจะอบรมชกฟอก ให้จิตเราเข้มแข็ง ให้จิตเรามีปัญญามันขึ้นมา.. คิด! อย่าเชื่อ ฟังแล้วกลับไปคิด

ถาม : ๑. จิตตอนตาย ส่งผลถึงคนที่จะไปเกิดใหม่ จริงหรือไม่ครับ

หลวงพ่ : “จิตตอนตาย ส่งผลถึงคนที่จะไปเกิดใหม่ จริงหรือไม่ครับ”

แล้วใครตาย? แล้วใครเกิดล่ะ? เออ.. เพราะคำถามนี้ มันคิดว่าคนเกิดและคนตาย คือคนละคนไง อ้าว.. จิตของคนตาย กูตายซะใหม่ กูจะตายแล้ว เอ็งจะไปเกิดก็ไปสิไม่เกี่ยวอะไรกับกู แล้วมันจะมีผลไหมล่ะ มันก็ไม่มีซะใหม่ แต่ความจริงมันไม่ใช่ จิตตอนตายก็คือจิตดวงนั้น จิตดวงนั้นตายไป ก็คือจิตดวงนั้นที่ไปเกิด

จิตมีหนึ่งเดียว! จิตดวงที่ตายพอมันเคลื่อนออกจากภพนี้มันก็ได้สถานะใหม่ เป็นโอปปาติกะ เห็นใหม่ กำเนิด ๔ เกิดในครรภ์ เกิดในไข่ เกิดในน้ำคร่ำ เกิดในโอปปาติกะ มันเป็นผีมันก็เป็นโอปปาติกะ มันเกิดเป็นผีเลย เกิดเป็นสัมภเวสี เกิดเป็นเทวดา เกิดเป็นอินทร์ เกิดเป็นพรหม เกิดในครรภ์ เกิดในไข่ จิตจะเกิดทันที

ไม่ใช่ว่า “จิตตอนตายส่งผลกับคนที่ไปเกิดหรือเปล่า” คนที่ไปเกิดคนไหนวะ! มีคนหนึ่งและคนสองด้วยหรือ มันก็มีคนๆ เดียวนี้แหละ มันมีจิตดวงเดียวนี้แหละ จะเกิดเป็นอะไรล่ะ จะไปเกิดเป็นเทวดามันก็เป็นเทวดา ที่นี้พอเกิดเป็นเทวดาแล้วเขาบอกว่าเกิดเป็นเทวดาแล้วจะเป็นญาติเราได้อย่างไรล่ะ โอ้โฮ.. ญาติเราไปเกิดเป็นเทวดา เราจะรู้จักญาติเราได้อย่างไรล่ะ?

ได้! เวลาเทวดาจะสื่อกับเรา ถ้าญาติเราไปเกิดเป็นเทวดา เวลาเขาจะสื่อกับเรา เขาเป็นเทพบุตรมา เขาก็จะบอกว่า นี่ไงกูเป็นคนนั้นที่ตายไป เอ็งจำกูได้ไหม เอ็งจำกูได้ไหม? เพราะอันนี้มันเป็นบุคลาธิษฐาน มันทำได้ ฉะนั้นพอทำได้นะ มันเป็นคนๆ นั้นแหละ มันเป็นจิตดวงหนึ่ง

ไม่ใช่ว่า “จิตตอนตายมีผลส่งไปกับจิตคนที่ไปเกิดใหม่จริงหรือไม่” โอ้โฮ.. ถ้าตอบอันนั้นก็กลายเป็น ๒ คน ๓ คนเลยนั่นล่ะ กลายเป็น ๒ คน ๓ คนเลย จิตดวงเดียว

ไม่ใช่.. จิตหนึ่งเดียว แต่เกิดตายในวัฏฏะ ไม่มีต้นและไม่มีปลาย มหัศจรรย์มาก นี่ศาสนาตอบตรงนี้หมด ศาสนาตอบถึงจิต ตอบถึงการเกิดและการตาย ศาสนาไม่ใช่ลัทธิ ถ้าไอ้พวกตอบไม่ได้นั่นคือลัทธิความเชื่อ แต่ศาสนาไม่ใช่ลัทธิ ศาสนาพุทธเป็นศาสนาความจริง มีเหตุมีผลทุกอย่างพร้อม

ฉะนั้นจิตตอนตายนี้ เวลาคนโบราณเขาบอกว่า คนแก่ให้นึกพุทโธ พุทโธ พุทโธ เห็นไหม ให้นึกถึงพุทโธไว้ ให้นึกถึงพระไว้ เวลาคนแก่สมัยโบราณจะให้นึกถึงพระไว้

ตลอดเลย ใครจะเป็นอะไรให้นึกถึงพระไว้ เพราะอะไร เพราะนึกถึงพระมันนึกถึงสิ่งที่ดี ที่สุดใจ นึกถึงพระคือนึกถึงพุทธะ นึกถึงพระคือนึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราตายไปพร้อมกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม เขาบอกคนตายมีพระนำ เวลามันเอาพระนำ อันนั้นมันเป็นเรื่องอัศจรรย์

แต่ความจริงเวลาจิตตอนตายให้นึกถึงพระ มันจะนึกถึงความดีของมัน จิตจะเป็น จะตายนี่นะ เวลาถ้าคนมันมีกรรมมากมันนึกไม่ออกหรือ สักเกตได้ไหมสมัยโบราณ เวลาคนทำกรรมไว้มากๆ เวลาตายมันออกทำนั่นเลย บางคนยังไม่ทันตายนะ กำลังจะตาย ออกทำเป็นสัตว์แล้ว เยอะแยะไป พอออกทำเป็นสัตว์เพราะอะไรล่ะ เพราะใจมันทำ

พูดแล้วมันจะขาย กรรมนิมิต เวลาคนจะตายถ้ามันเกิดนิมิต กรรมนิมิตมันฟ้อง เวลาบางคนบอกว่ากำลังจะหมดอายุขัย เวลาตัวเองอยู่ปกติ เวลาฝันหรือไปเห็น มันจะ เห็นเป็นผู้ชายกำยำ นุ่งผ้าแดง ถ้าคนเห็นอย่างนั้นนะใกล้เวลาแล้ว กรรมนิมิตมันบอกเลย นะ แต่คนฝันไม่รู้เรื่อง แต่ถ้าคนมีกรรมหนักๆ มันเป็นนะ มีคนมาเล่าให้ฟังเยอะมาก เขา บอกว่าเขาเล่นไก่ เขาชนไก่ เวลาเขาใกล้ตายนะทำมืออย่างนี้ เลือดนี้ไหลไปหมดเลย จน ญาติคิดง้ออก เอาเชือกผูกไว้ก็ไม่อยู่นะ เวลาใกล้ตายมันเอาหัวแม่มือ ๒ แม่มือชนกัน ชน กันอยู่อย่างนั้นแหละ เลือดนี้แดงไปหมดเลย บางคนมีอาการออกเป็นสัตว์ เป็นอะไร ต่างๆ

นี่พูดถึงถ้ากรรมหนักมันออกอาการอย่างนั้น เขาเรียกกรรมนิมิต.. แล้วถ้าอย่าง นั้นให้นึกถึงพระได้ไหม? ถ้าอย่างนั้นให้นึกถึงพระได้หรือเปล่า? มันนึกไม่ได้เพราะ อะไรล่ะ นี่ไงทานใจ ทาน ศีล ภาวนาใจ ทาน ศีล ภาวนา พระพุทธเจ้าสอนไว้ ให้เรา วางรากฐานให้หัวใจเรามั่นคง ให้หัวใจเรามีหลักที่พึ่ง ให้หัวใจของเราเวลาใกล้ตายมัน จะได้ไม่ต้องเป็นอย่างนั้นไง

มันมีพร้อมตั้งแต่ก่อนจะตายไง มันมีพร้อม มันฝึกของมันมา มันทำของมันมา ไม่ ต้องให้คนมาสอนว่าใกล้ๆ ตายนึกถึงพระนะ นึกถึงพระนะ ไม่ต้องบอกหรือบอก ญาติทำพุท โธมาตั้งแต่เด็ก ใ้ฉันนี่พอจะตายแล้วค่อยมานึกถึงพระนะ แล้วก่อนตายล่ะ ก่อนตายจะไป ปล้นเขาใจ ก่อนตายกูเพิ่งตีหัวเขามา แล้วตอนนี้ให้มานึกถึงพระ มันก็เลยนึกไม่ออกใจ

เราต้องฝึกของเรา พุดไปเรื่อยๆ เนาะ ถ้าเล็กก็จะเลิกไปเลยละ.. อันนี้พุดถึงจิตตอนตายนะ เขาเรียกว่าต้องฝึก เห็นไหม เวลาครูบาอาจารย์สอนว่า “ฝึกตายตั้งแต่ก่อนตาย” ถ้าเราไม่ฝึกเลย เราไม่ทำอะไรเลย ศาสนานี้ก็เหมือนกับล้วงเบอร์รี่ ถึงเวลาที่จะไปล้วงเอานะ ศาสนาใครศาสนามันโวย ภูจะล้วงเบอร์รี่เอา

ไม่ใช่ ต้องฝึกหมด ต้องมีการกระทำหมด ไม่อย่างนั้นเขาจะมาอยู่วัดกันทำไมละ ที่เขามาอยู่วัด เห็นไหม คุณก็เขาไปเที่ยวเล่นสนุกเพลิดเพลิน โอ้โฮ.. มาอยู่วัดนะตากแดดตากฝน โอ๊ย.. มีความสุขอะไร แต่ถ้ามันสงบ ถ้าจิตมันลงได้มันจะฟุ้ง มันจะรู้ของมัน

ถาม : ๒. ขอพรให้สมหวังเวลาไปไหว้พระ มีประโยชน์หรือไม่ครับ

หลวงพ่ : อันนี้เขาเรียกว่า “อธิษฐานบารมี” บารมี ๑๐ ทศัง พระพุทธเจ้าอธิษฐานว่าเป็นพระโพธิสัตว์ พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ อธิษฐานว่าขอเป็นอัครสาวกเบื้องซ้ายและเบื้องขวา แล้วสร้างบุญกุศลไป

ทีนี้เวลาไปกราบพระ เราอธิษฐาน มันก็เหมือนกับเราตั้งเป้า ถ้าเอ็งตั้งเป้าแล้วเอ็งนอนอยู่บ้านเอ็งก็ไม่ได้เป้า ถ้าพระสารีบุตรกับพระโมคคัลลานะปรารถนาเป็นอัครสาวกเบื้องซ้ายและเบื้องขวา แต่ถ้าไม่ได้ทำมันก็ไม่ได้ถึง ฉะนั้นการไปกราบและขอพรมันก็เป็นประโยชน์ตรงนี้ เป็นประโยชน์ตรงที่ว่าเรามีการบังคับตัวเอง เราจะทำตัวเองให้เป็นประโยชน์

ถาม : ๓. การบวชส่งผลบุญถึงพ่อแม่จริงหรือ

หลวงพ่ : ฟังนะ! การบวชส่งผลบุญให้พ่อแม่จริงหรือ? เออ.. จริงหรือเปล่าละ? ถ้าเราเป็นชาวพุทธ เกรวาท เห็นไหม มันเป็นเรื่องจริง แล้วเราทำได้ประโยชน์มาก แต่ถ้าเป็นศาสนาอื่น เป็นลัทธิอื่นนะ พ่อแม่เขาก็อยากให้ลูกอยู่กับเรานี้แหละ บวชก็บวชเป็นประเพณี

การบวชนะได้บุญกุศลกับพ่อแม่มหาศาล เพราะจริงๆ การบวชคือพ่อแม่บวช ถ้าพ่อแม่ไม่คลอดเรามา เลือดเนื้อเชื้อไข เพราะพ่อแม่คลอดเรามา เลือดในอกของพ่อแม่มา คำจูนศาสนา เวลาเกิดสงครามเขาเกณฑ์ทหาร เขาเกณฑ์ไพร่พล แล้วถ้าใครไพร่พล

มากกว่าไปฝึกได้ เขาจะป้องกันประเทศชาติของเขาได้ คนที่มาบวช ๑ พรรษา ๒ พรรษา ๓ พรรษา เหมือนกับเข้ามาค้าศาสนาไว้เหมือนกับไพร่พลนั้น

คนที่เข้ามาบวชในศาสนาการศึกษาศาสนา เหมือนกับมดแดงมันเฝ้ามะม่วงไว้แต่ มันไม่ได้กิน แต่ถ้าใครประพฤติกฎปฏิบัติถึงที่สุดแล้วนะ มันเป็นมดแดงแล้วมันจะได้กิน มะม่วงนั้นด้วย ฉะนั้นมาบวชนี้พ่อแม่ได้บุญแน่นอน เพราะว่าลูกเค้าเข้ามาค้าศาสนาไว้ปฏิบัติได้หรือไม่ได้นั้นอีกเรื่องหนึ่ง

ฉะนั้นเวลาลูกบวชออกจากโบสถ์พ่อแม่ได้ ๑๖ กัป เพราะศาสนานี้พระพุทธเจ้ากว่าจะได้มานะ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย กว่าพระพุทธเจ้าจะรู้คัมภีร์ศาสนานี้ได้ แล้วพระพุทธเจ้า ๘๐ ปีแล้วนิพพานไป วางธรรมและวินัยไว้ให้พวกพระเราได้ประพฤติกปฏิบัติ ให้พระเราได้มีการกระทำ ถ้าพระปฏิบัติขึ้นมา ครูบาอาจารย์ปฏิบัติขึ้นมา นี่ห็นต์จริงแล้วขึ้นมา จะสอนลูกศิษย์ได้มหาศาลเลย

ฉะนั้นเรามาบวชนี้พ่อแม่ได้ แล้วคนที่มาบวชแล้วพ่อแม่ไม่ได้ ไม่ได้ก็มาค้าศาสนา คุณติประเพณีทางเหนือ เห็นไหม เขาค้าโพธิ์ เขาเอาไม้ไปค้าทำไมเขาได้บุญล่ะ แล้วเราเอาชีวิตเรามาค้า ชีวิตเราทั้งชีวิตเลยเหมือนไม้ค้าโพธิ์นั้นล่ะ ทางเหนือเขาเอาไม้ค้าโพธิ์ไปค้าไซ้ไหม เขาว่าได้บุญมากเลย เพื่อให้ศาสนามั่นคง แล้วเราก็เอาชีวิตเราทั้งชีวิตเลยมาค้าพุทธศาสนาได้บุญไหม?

มันได้อยู่แล้ว! เพียงแต่เราบอกว่าบุญมันคืออะไร โอ๊ย.. บวชมาแล้วก็ไม่ทำอะไรเลย บวชมาแล้วก็นั่งกินนอนทั้งวัน แล้วบุญมันมาจากไหนล่ะ ก็มันมาจากเอ็งไม่ภาวนาไง เอ็งไม่ภาวนา บุญก็ได้แค่นั้นแหละ ถ้าเอ็งภาวนาขึ้นมา บุญมันก็ตามมาด้วย

เวลาเราบวชเรามาจากโบสถ์แล้วนะ พ่อแม่ได้ ๑๖ กัป แต่บุญกุศลที่มันจะเกิดขึ้นมา เราต้องทำขึ้นมา มันจะเกิดกับเราขึ้นมาอีก ถ้าเราไม่ทำขึ้นมา มันก็ได้จากต้นทุนไง ต้นทุนเกิดจากประเพณีวัฒนธรรม ประเพณีชาวพุทธ เห็นไหม ลูกหลานให้มาบวชเราก็มานบวชตามประเพณี นี่ดีนะประเพณีบังคับมา ถ้าประเพณีไม่บังคับมา โอ๊ย.. ไม่มาหรอก

แล้วก็ว่าบวชแล้วได้อะไรวะ มันได้ที่เราไปค้า คำอริยสัจ คำทฤษฎี คำข้อเท็จจริงของพระพุทธเจ้าไว้ เราเข้ามาเราก็มาสู้กันกัน เราเข้ามาเราก็มาดูแลกกัน คนเวลาเข้ามาเขาว่าไปวัดแล้วต้องไปกวาดวัดนะ ไปวัดต้องไปล้างส้วม ไปซัดวัด ไปดูแล นั่นล่ะเข้ามาช่วยทำความสะอาด ถ้าไม่มีใครมาช่วย พระไตรปิฎกอยู่ในตู้ไม่มีใครทำเลย เอ็งมาบวชมาพอดีเลย ทางวัดเขากำลังจะเปิดทำความสะอาด อ้อ.. ใ้บุญเลย

เพราะพระไตรปิฎกนั้นมันเป็นธรรมของพระพุทธเจ้าที่เขาสืบทอดกันมา แล้วเอ็งก็ไ้มาทำความสะอาด เอ็งใ้มาดูแลรักษา เอ็งใ้บุญหรือยัง? ฎใ้ดูแลรักษาแต่ฎอ่านไม่ออก ฎอ่านไม่ได้ ก็ใ้ไม่ได้อีก อันนี้แค่อ่านเฉยๆ นะ เวลาปฏิบัติไปจิตเป็นสมาธิ เวลาจิตเกิดปัญญา นั่นทฤษฎีบอกไว้อย่างนั้น แต่ความรู้ฎเกิดอย่างนี้ ไอ้โฮ.. สุขยอดเลย

ใ้บุญไหม.. ใ้! ใ้บุญแน่นอน

ถาม : การนั่งสมถกรรมฐานอย่างเดียว ถึงนิพพานใ้หรือเปล่า

หลวงพ่ : เวลานั่งกรรมฐานไป อย่างที่พูดเมื่อกี้จะมีครูบาอาจารย์สอน ฉะนั้นเวลาพูดอย่างนี้ละ เพราะพื้นฐานใ้ใหม่ การนั่งสมถกรรมฐาน เขาบอกว่า “สมถะเป็นวิปัสสนาใ้ไม่ได้ สมถะไม่เกิดปัญญา ไอ้พวกนั่งสมถะมันไปถึงนิพพานใ้ไม่ได้ มันไปใ้ไม่ได้”

แล้วเอ็งเคยไปนิพพานหรือเปล่าละ? เอ็งก็ไม่เคย พอเอ็งไม่เคยแล้วเอ็งว่าทำอย่างอื่นแล้วจะใ้ไม่ได้ไปนิพพานหรือ? (หัวเราะ)

สมถะไปนิพพานใ้ไม่ได้ แต่ในสมถะก็มีกรรมฐาน ถ้าเอ็งใ้ไม่มีปัญญาเลยเอ็งจะทำสมถะใ้ได้อย่างไร เอ็งใ้ต้องมีปัญญา ถ้าใ้ไม่มีปัญญานะพอนั่งไปก็สัปหงกแล้ว พอนั่งไปก็หัวทิ่มพื้นแล้ว เพราะใ้ไม่รู้จักวิธีแก้ไข ไอ้วิธีแก้ไขมันเป็นปัญญา ถ้าปัญญามันเกิดขึ้นมา ปัญญามันไ้ตรงรองขึ้นไป พอเกิดปัญญาขึ้นมา เกิดจากสมถะ เกิดจากสมาธิมันก็เป็นมรรค พอเป็นมรรคมันก็เข้ามา นั่งสมถะอย่างเดียวจะถึงนิพพานใ้ใหม่?

พอนั่งสมถะอย่างเดียว พอเกิดปัญญาขึ้นมามันต้องพลิกแพลงแก้ไข เกิดมาตอนเล็กๆ พอแม่บดคั่วยให้กิน แล้วตอนนี้ทำไมไม่กินกั่วยบดละ เพราะโตแล้วเวีย พอโตแล้วฎก็ไม้กินกั่วยบดแล้ว เด็กๆ นึกกั่วยบด แหม.. กินแล้วอ่อยลูก กินแล้วอ่อย..

สมณะก็เหมือนกัน! สมณะมันก็เริ่มต้นจากการฝึกหัดขึ้นมา พอโตขึ้นมามันก็ไม่กินแล้ว กลัวย่นะ กูจะกินหูลามน้ำแดงนะเว้ย

นี่ก็เหมือนกัน พอมันปฏิบัติขึ้นไป มันก็เก่งขึ้นไป มันก็รู้ขึ้นไป พอมันรู้ขึ้นไปมัน ก็เป็นนิพพานได้ ทำไมจะไม่ได้ เขาบอกว่า “มันไม่ได้ เป็นสมณะมันไม่มีปัญญา มันไป ไม่ได้..”

ก็มึงมันโง่ เป็นสมณะแล้ว เดี่ยวมันก็พัฒนาขึ้นมาแล้ววิปัสสนามันจะเป็น คนทำ เป็นมันเป็นได้ เวลาพูดอย่างนี้ะปฏิเสธเมล็ดพันธุ์พืชไป จะเอาต้นมัน มึงไม่มีเมล็ดมึงจะ เอาอะไรไปปลูก ต้นไม้ก็มาจากเมล็ดเว้ย เออ.. เอาเมล็ดไปเพาะไปปลูกมันก็เป็นต้นไม้ ขึ้นมา สมณะแล้วเดี่ยววิปัสสนามันก็เกิดได้ ถ้าคนเป็น ครูบาอาจารย์เป็น เดี่ยวจะพาไป เอ็งทำสมณะมาอะเดี่ยวอาจารย์จะเอาเปลมารับมึงไปเลย ไปนิพพาน (หัวเราะ)

ไปได้ มันเป็นขั้นตอนที่เราต้องทำไป แต่ถ้าเราไปปฏิเสธ มันก็ไม่ได้ นี่ก็ไม่ได้นะ กลับบ้านเถอะ เราไปนอนเล่นกันดีกว่า อันนั้นนะได้ ได้เวลาเราเลิกไป อะไรก็ไม่ทำอยู่ เลยๆ นี่ได้ แต่ทำดี มันก็ไม่ได้ นี่ก็ไม่ได้

“การนั่งสมถกรรมฐานอย่างเดียว ถึงนิพพานได้หรือเปล่า” ได้! ได้ต่อเมื่อเรา แก้ไขพฤติกรรม จากสมถกรรมฐานเป็นวิปัสสนากรรมฐานเริ่มต้นไป เขาบอกว่า “อ้าว.. ก็ใช้ประโยชน์นาม รูปมันเป็นวิปัสสนากรรมฐาน สมถกรรมฐานไม่ต้องไปใช้มัน”

ต้นไม้ที่มันตายแล้วนะ เอามาปักไว้เลยให้มันเกิด คุณของมันจะเกิดใหม่ กูอยากดู ท่อนซุงเอามาปักแหม่งเลย เดี่ยวท่อนซุงมันจะออก แหม.. มีชีวิตขึ้นมาเลย.. มันเป็นไป ไม่ได้! วิปัสสนามันเกิดจากสมณะ มึงเกลียดเมล็ดพันธุ์พืชแต่มึงอยากได้ต้นไม้ มึงพูด เป็นลิเก มึงอยากได้ต้นไม้มึงก็ต้องเอาเมล็ดพันธุ์มันมาสิ แล้วเพาะมัน เพาะมันขึ้นมา เดี่ยวต้นมันจะใหญ่โตขึ้นมา

ไม่ได้ เมล็ดพันธุ์พืชไม่มีประโยชน์ จะเอาท่อนซุง จะเอาท่อนซุง ก็มึงไม่ปลูก แล้วท่อนซุงจะมาอย่างไรละ อ้าว.. มึงปลูกมาสิเดี่ยวท่อนซุงมันจะมา พอโตขึ้นมาเดี่ยวกู จะโค่น กูจะเลื่อยปลูกบ้าน นี่ถ้าเป็นแล้วมันต้องต่อเนื่องกัน.. ผู้ชายคนเดียวไม่มีผู้หญิง จะมีลูกไหม? ผู้หญิงคนเดียวไม่มีผู้ชาย จะมีลูกไหม? ไม่มีหรือ มีแต่ผู้ชายหมดเลย แล้ว

บอกให้มันคลอดลูกมา เป็นไปไม่ได้หรอก ก็มีผู้หญิงอย่างเดียวไม่มีผู้ชายเลย แล้วมันจะมีลูกขึ้นมาได้ไหม? ไม่มี!

สมถกรรมฐาน วิปัสสนากรรมฐาน ถ้ามันแยกออกไปแล้ว มันเป็นไปไม่ได้ แต่ผู้หญิงกับผู้ชายอยู่ครองเรือนกันมันก็มีลูก สมถะกับวิปัสสนาเข้ามาด้วยกันมันก็จะเกิดนิพพาน ไร้อะไร..

ถาม : สะสมบุญ ทำบาปได้หรือเปล่า

หลวงพ่ : ได้ ได้ สุนัขนะ.. พระปัจเจกพุทธเจ้า มีครอบครัวๆ หนึ่ง นิมนต์พระปัจเจกพุทธเจ้าไปฉัน ๑ พรรษา แล้วพอมาถึงไปทุกวันๆ มันต้องมีคนตามคนส่งใช้ใหม่ ก็บอกว่า “ต่อไปนี้ เรารู้กันแล้ว ถ้าอาหารเสร็จแล้วจะให้สุนัขนี้มาตาม” สุนัขมันไปตามทุกวันเลยนะ ไปถึงมันก็เห่า พระปัจเจกพุทธเจ้ารู้กันก็ตามมันมา ทีนี้พระปัจเจกพุทธเจ้าฉลาด ท่านเดินหลงทางบ้าง มันก็ไม่ยอมนะ มันไปคาบจิวรติงกลับๆ

พอออกพรรษาพระปัจเจกพุทธเจ้านั้นต้องรุดงค์ไป สุนัขตัวนั้นมันรักพระปัจเจกพุทธเจ้ามาก มันหอนจนมันตาย พอมันตายมันไปเกิดเป็นเทวดาชื่อท้าวโสมสก ท้าวโสมสกเป็นเทวดาที่เสียดเพราะที่สุด สุนัขนะ สุนัขไปเกิดเป็นเทวดาชื่อท้าวโสมสกที่เสียดเพราะมาก ชาวพุทธทับศัพท์มาว่าโสมยก ไอ้โสมยกก็คือหมา โสมยกทั้งหมดคือหมา หมาจากท้าวโสมสก

สะสมบุญได้ไหม.. ได้ สัตว์ทำถึงที่สุดแห่งทุกข์ไม่ได้ สัตว์จะเป็นพระอรหันต์ไม่ได้ เพราะมันไม่มีปัญญาพอในชาติภพของมัน แต่สัตว์สะสมคุณงามความดี สัตว์ที่ดีมันเลี้ยงลูกมัน มันดูแลลูกมัน มันเป็นผู้หน้าที่ดี มันเสียสละในชีวิตเพื่อหมู่คณะของมัน มันมีบุญ เป็นบุญได้.. สัตว์ทำบุญ ทำบาปได้ คุณิสัตว์บางตัวมันรังแกเขามาก

ถ้าพูดอย่างนี้ละ มีลูกศิษย์พูดบ่อย “หลวงพ่ แล้วเสียมันกินสัตว์ทุกวันเลย มันจะทำบุญอย่างไรละ ถ้าเป็นเสียมันก็เสียดเปรียบสิ เพราะวัวมันกินแต่หญ้า แล้วเสียมันกินแต่สัตว์ แล้วเสียดทำอะไรละ?”

เราก็บอกว่า “แล้วทำไมถึงเกิดเป็นเสียดละ?” กรรม เห็นไหม ทำไมไม่เกิดเป็นควายละ? อ้าว.. เกิดเป็นควายก็ต้องไถนา ไม่เอา เกิดเป็นเสียดดีกว่า

นี่เราจะยกให้เห็นว่า การคิดแบบวิทยาศาสตร์เป็นเรื่องหนึ่ง เวลาเรามองธรรมะกัน เราจะเอาปัญญา เอาสมอง เอาเป็นทางวิทยาศาสตร์ไปส่องดูธรรมะ แล้วก็เอามุมมอง เอาความเห็นที่ตายตัวไปส่องดูธรรมะ แล้วก็ว่าพระองค์นั้นเอาเปรียบ พระองค์นั้นไม่เอาไหน พระองค์นั้นดี พระองค์นั้นชั่วด้วยสายตาศาสตร์ แต่ถ้าสายตาของธรรมะ หลวงตาท่านบอกเลย “พระองค์นั้นดี พระองค์นั้นขยัน พระองค์นั้นอยู่ในป่า พระองค์นั้น..” เพราะเขาดูแววออกใจ

เขาดูแววออกนะ ดูว่าองค์ไหนมีหลักมีเกณฑ์ องค์ไหนจะทำเพื่อประโยชน์ได้หรือไม่ได้ ดูอย่างเช่นหลวงตา หลวงปู่มั่นท่านบอกเลยนะ “จะมีพระลูกศิษย์ของท่าน องค์หนึ่ง จะทำประโยชน์กับศาสนา แล้วจะทำประโยชน์กับโลกด้วย”

หลวงปู่เจี๊ยะท่านฟังมาตลอด แล้วเวลาใครมาก็บอกว่า ไซ้องค์นี้ใหม่ ไซ้องค์นี้ใหม่? เจย.. พอหลวงตามา ไซ้องค์นี้ใหม่? ไม่พูดเลย ถ้าก่อนหน้านั้นพอองค์ไหนมา.. ไม่ใช่ องค์นี้ไซ้ใหม่.. ไม่ใช่ ไม่ใช่ เห็นไหม รู้ตั้งแต่หลวงตายังไม่เข้าไปหาหลวงปู่มั่น ว่าจะมีพระองค์หนึ่งเหมือนหลวงปู่เจี๊ยะ แต่ไม่ใช่หลวงปู่เจี๊ยะ (หัวเราะ) พระองค์นี้จะทำประโยชน์มหาศาลเลย

หลวงปู่เจี๊ยะท่านพูดเอง หลวงปู่เจี๊ยะท่านเล่าให้ฟังประจำ เห็นไหม มันรู้ได้ขนาดนั้น ถ้าเป็นธรรม ถ้าจิตที่เป็นธรรมแล้ว มันรู้อดีต อนาคต รู้ที่ไปที่ไป รู้หมดเลย เพียงแต่ว่ามันจะถึงประโยชน์ตอนนั้นหรือยัง จะพูดมาเพื่อเป็นประโยชน์หรือไม่เป็นประโยชน์

ฉะนั้นถ้าเราเอาวิทยาศาสตร์ไปจับ มันก็มุมมองอย่างพวกเรานี้แหละ แต่ถ้าปฏิบัติขึ้นมาแล้วนะ วิทยาศาสตร์เป็นการแสดงออกของธรรม เวลาแสดงธรรมต้องแสดงธรรมให้เป็นวิทยาศาสตร์ เพื่อเราจับต้อง เพราะจิตใจเรา การศึกษาทางวิชาการของเรามันสัมผัสได้ ฉะนั้นเอาธรรมะ นี้ธรรมะต้องมาเป็นโลกใจ

วิทยาศาสตร์คือโลก วิทยาศาสตร์คือกติกาคือรูปแบบ เราต้องอธิบายธรรมะให้มันเป็นรูปแบบ ให้เราจับต้องสิ่งนี้ได้ ถ้าจับต้องสิ่งนี้ได้เราถึงเข้าใจได้ แต่เวลาปฏิบัติเข้าไปแล้วมันลึกซึ้งละเอียดกว้างขวางกว่าที่เราคิดมหาศาลเลย ฉะนั้นเวลาเราปฏิบัติธรรมแล้วธรรมถึงเหนือโลก

ฉะนั้นว่าสะสมบุญได้ใหม่ ทำบาปได้ใหม่.. ได้ บุญ บาปนี้ใครก็ทำได้ แต่! แต่ มรรค ผลนี้ไม่ได้ ไม่ได้ที่มรรค ผลนั้น เพราะมรรค ผล มันใช้มรรคญาณ มรรคญาณคือ ปัญญาในปัจจุบันนี้ เวลาเราชำระความลึกลับเลวร้าย ชำระกิเลสในหัวใจเรา เราจะไปเอา อดีต อนาคตไปชำระไม่ได้ แล้วสัตว์มันไม่มีปัญญาได้ขนาดนั้นไง สัตว์ทำไม่ได้ เราเป็น มนุษย์นี้ทำได้ มนุษย์นี้สำคัญมาก

ถาม : เป็นทหาร ไปฆ่าศัตรูบาปหรือเปล่า

หลวงพ่อบ : (หัวเราะ) เวลา ๓ จังหวัดภาคใต้ เวลาทหารเขาจะไปปกครอง ประเทศชาติ เขาจะไปลาหลวงตา เวลาไปลาหลวงตา หลวงตาจะให้พร เราไปเพื่อ ประโยชน์สาธารณะ เราไปเพื่อประโยชน์ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ถ้าเราทำด้วย หัวใจที่ปกป้องชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เพราะมันเป็นหน้าที่ การทำหน้าที่ด้วยหัวใจ ที่ไม่ได้ผูกโกรธ ไม่ได้ตั้งใจ ไม่ได้ทำให้เขาถึงเป็นถึงตาย แต่เราต้องการปกครองปกป้อง สิ่งที่ต้องชอบธรรม มันก็เท่ากับปกป้องธรรม คนที่ปกป้องธรรมเพื่อรักษาธรรม

ฉะนั้นถ้ามันผิดพลาด ไปถึงแล้วเรามาศัตรูเป็นบาปหรือเปล่า.. ใครเป็นศัตรูเรา ละ? ไม่มี มันไม่มีใครเป็นศัตรูเรานะถ้าไม่เกิดสงคราม เกิดสงคราม ประกาศสงคราม โดยผู้นำ ทหารไม่รู้ ทหารไม่เกี่ยว แต่หน้าที่ของทหาร ในเมื่อจะปกป้องชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เป็นหน้าที่ เห็นไหม ถ้ามันแบ่งออกไปมันจะแยกออกไปไง แต่ถ้าบอก ว่าเป็นคนแล้วฆ่าคน บาปไหม? บาป ฆ่าสัตว์ก็บาป ฆ่าอะไรก็บาป การฆ่าในโลกนี้ไม่มี สิ่งใดเป็นบุญเลย เว้นไว้อย่างเดียว ฆ่ากิเลส

“การฆ่ากิเลสนี้เป็นบุญอย่างยิ่ง”

การฆ่าในโลกนี้ไม่มีสิ่งใดที่เป็นประโยชน์เลย ไม่มี! แล้วทหารไปฆ่าเขาทำไม ละ? เราจะบอกว่าไม่มีเจตนา ไม่ได้ตั้งใจฆ่า ทำตามหน้าที่ แต่ถ้าไปเป็นทหาร แล้วไปเจ้า คิดเจ้าแค้น อันนั้นมันก็มีของมันนะ เวลามันมีเพราะอะไร มีเพราะเจตนา มีเพราะความรู้ ความเห็นของเรา มันเป็นเวรเป็นกรรม เห็นไหม จากที่พูดเมื่อกี้ว่า จิตดวงหนึ่งไปเกิด แล้วไปเกิดแล้วไปเกิดอีก

นี่ถ้าสิ่งนี้มันซบลงที่ใจเรา ความคิด ความอ่าน คิดย่ำๆ คิดกระทำบ่อยๆ จนเป็นนิสัย คนคิดแล้วคิดเล่า คิดแล้วคิดเล่า คิดแต่อย่างนั้นมันก็จะ เป็นนิสัยของคนนั้น แต่ถ้าเราคิดว่าสิ่งนี้ไม่ดี เราไม่ควรคิด เราคิดแต่ส่วนที่ดี เห็นใหม่ นิสัยเราจะเริ่มเปลี่ยนแปลง การบังคับให้ความคิดไม่คิดนี้เป็นงานที่ยากมาก ฉะนั้นพอมันคิดสิ่งที่ไม่ดี คิดซ้ำคิดซาก แล้วเราใช้สติปัญญาแก้ไขมัน สิ่งนี้มันแก้ไขพันธุกรรม แก้ไขความเคยใจ ถ้าหัวใจมันเคยแก้ไข มันมีการเปลี่ยนแปลง เราจะดีขึ้น ดีขึ้น ดีขึ้น.. นี้ออกว่า สิ่งที่ย้ำคิดย้ำทำมันจะเป็นของมันไป

ฉะนั้นทหารไปฆ่าศัตรูจะบาปหรือเปล่า ถ้าตอบว่าบาป ทหารมันก็วางอาวุธหมดเลยนะ ทหารมันไม่ไปแล้ว โอ้ย.. ทหารไม่ป้องกันประเทศแล้ว เดี่ยวจะเกณฑ์พวกนี้ไปเป็นทหาร เพราะทหารมันไม่ทำงานแล้ว

มันต้องดูหน้าที่ ดูเจตนา ดูความเป็นจริง ตรงนี้เขาเรียกว่า “สัมมาอาชีวะ” เราเลือกเองตั้งแต่ต้น เราเลือกอาชีพนี้ หน้าที่ของเรา เราต้องซื่อสัตย์กับวิชาชีพของเรา เราเลือกอาชีพ ฉะนั้นเลือกแล้วเราก็ต้องทำด้วยความเป็นธรรม เพราะเราเลือก แต่ถ้าเราไม่ต้องการทำเพราะมันไม่ถูกต้อง เราก็เปลี่ยนอาชีพ ก็จบ

สัมมาอาชีวะ มิจฉาอาชีวะ เพราะอาชีพมันมีสะอาดบริสุทธิ์ อาชีพที่กึ่งกลาง อาชีพแต่ละอาชีพ อาชีพที่สะอาดบริสุทธิ์ อาชีพที่ไม่มีสิ่งอะไรที่จะเศร้าหมองเลย นี่เป็นมรรคของฆราวาสนะ ไม่ใช่มรรคของพระนะ สัมมาอาชีวะของพระละเอียดกว่านี้เยอะนัก มรรค ๘ มรรค ๘ มรรคที่ฆ่ากิเลสมันยังไปอีกไกล ฉะนั้นสิ่งนี้มันเป็นเรื่องของโลก อืม..

ถาม : ฆราวาสต้องปฏิบัติอย่างไรจึงจะหลุดพ้นได้

หลวงพ่ : ก็ปฏิบัติแบบพระนั่นแหละ เพราะฆราวาสนั้นก็หลุดพ้นได้ มันไม่ได้หลุดพ้นได้ด้วยเครื่องแบบ หลุดพ้นด้วยหัวใจ หัวใจถ้ามีศีลธรรม นี่ศีลธรรม มรรคญาณทำให้ใจนี้หลุดพ้น ฉะนั้นพระเจ้าสุทโธทนะเป็นฆราวาส เป็นพระอรหันต์

ในสมัยพุทธกาลนะฆราวาสเป็นพระอรหันต์หลายคน ฉะนั้นเวลาเราปฏิบัติธรรมกันแล้ว ว่าจะประพฤติกปฏิบัติเราต้องมีศีล เราต้องมีธรรม เราก็อยากเป็นนักบวช เพราะ

นักบวชมีศีลพร้อม มีทุกอย่างพร้อม แล้วนักบวชยังสงสัยว่านิพพานหรือไม่นิพพานอยู่นั่นเลย

ฉะนั้น “ฆราวาสปฏิบัติธรรมอย่างไรถึงจะพ้นจากทุกข์ได้”

บวชใจใจ ฆราวาสก็ต้องปฏิบัติ อริยสัจมีหนึ่งเดียว.. อริยสัจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค มรรคญาณมีหนึ่งเดียว เป็นโสดาบันก็โสดาบันอันเดียวกัน จะเป็นเจโตวิมุตติ ปัญญาวิมุตติ จะมีจริตนิสัยอย่างไร โสดาบันก็คือโสดาบัน ตรวจสอบได้ สกิทาคามีคือสกิทาคามี อนาคามีคืออนาคามี พระอรหันต์คือพระอรหันต์ จะมาแนวทางไหน จะมาแนวทางปัญญาอบรมสมาธิ สมาธิอบรมปัญญา จะเป็นจิตปาภิญญา ปฏิบัติเร็วรู้เร็ว ปฏิบัติยากรู้ง่าย ปฏิบัติง่ายรู้ยาก ทำทางไหนก็แล้วแต่ ผลคืออันเดียวกัน คือเข้าสู่ อริยสัจเหมือนกัน

ฉะนั้นจะบอกว่า ฉันประเภทนี้ไม่เกี่ยวกับประเภทนั้น ไม่มีหรอก ประเภทเดียวกัน พระอรหันต์มีประเภทเดียว อริยสัจมีหนึ่งเดียว ไม่มีสอง อันเดียวกัน.. ฉะนั้น เป็นโยมหรือเป็นพระ มันก็อันเดียวกันไง ถ้าโยมเป็นพระอรหันต์ก็ต้องเข้ามาสู่จุดนี้เหมือนกันไง เป็นพระก็ต้องมาสู่จุดนี้เหมือนกันไง มันมีที่เดียว มันเป็นประตูเดียวที่ต้องผ่าน ไม่มีใครบอก ไม่เข้าประตูนี้จะเข้าประตูอื่น นิพพานอันนี้ไม่เอา จะไปเอานิพพานอันอื่นดีกว่า นั่นคือไม่หันต์ไง ถ้าหันต์แล้วมันจะรู้ ถ้าไม่หันต์ก็คือไม่หันต์

ถาม : ถ้าจิตของเราฟุ้งซ่านตลอดเวลา จะทำอย่างไรครับถึงจะไม่ฟุ้งซ่านอีก

หลวงพ่อก : ถ้าจิตของเราฟุ้งซ่านอยู่ตลอดเวลา เห็นไหม ให้ตั้งสติ หลวงตาบอกว่า “ความคิด ความฟุ้งซ่าน ยิ่งกว่าคลื่นของทะเล ถ้ามีสตินี้ยับยั้งได้หมดเลย”

สตินี้หลวงตาท่านเปรียบเหมือนฝ่ามือ ฝ่ามือสามารถกั้นคลื่นทะเลได้หมด มันแปลกไหม แต่ถ้าเป็นวิทยาศาสตร์บอกเป็นไปไม่ได้ เพราะคลื่นขนาดนั้น แหม.. ฝ่ามือนิดเดียว แต่ท่านเปรียบเทียบ หลวงตาท่านพูดคำนี้ เราชอบมาก ท่านบอกว่า

“ถ้าเราตั้งสติ สตินี้เหมือนฝ่ามือ สามารถกั้นคลื่นของทะเลได้หมดเลย”

คลื่นทะเลคือความคิดใจ ความฟุ้งซ่านใจ พอมีสติก็ ความคิดไม่มีเลย พอผลอ
 ปีบ คิดทันทีเลย ถ้ามีสติปีบ หยุดทันทีเลย ที่นี้ต้องฝึกบ่อยๆ ฝึกบ่อยๆ ถ้ามันไปพุทโธ..
 พุทโธ นี่มันเป็นการต่อสู้ ธรรมดาจิตมันคิดอยู่แล้วใช่ไหม คิดนี่มันสะดวกสบาย พอพุท
 โธแล้วอึดอัดขัดข้อง เบื่อหน่าย เพราะเราจะไปบังคับไม่ให้คิดใจ เราจะบังคับความคิดให้
 มันคิดพุทโธแทนใจ นี่คือการปฏิบัติธรรม แต่ถ้ามีสติปีบนี้ขยับยั้งได้หมด

นี่พูดถึงว่าถ้าจิตมันฟุ้งซ่านมันอยู่ที่จิตนิสัยนะ ถ้าคนนิสัยเป็นอย่างนี้ก็ถือเป็น
 อย่างนี้ แต่ถ้าเราพยายามของเราขึ้นมาถึงที่สุดแล้ว ขำระกิเลสได้แล้วนะมันฆ่ากิเลสได้
 นิสัยก็คือนิสัยอย่างเดิมนั้นแหละ

ฉะนั้นถ้ามันฟุ้งซ่านเราก็ต้องหาเหตุ หาผล หาช่องทางไป เพราะว่าอยู่กับครูบา
 อาจารย์ ท่านจะแนะนำเยอะมาก ถ้ามันฟุ้งซ่านนั้นนะ ภูไม่กินข้าว ไม่นอน แม้แต่รักนี่นะ
 รักๆ นี่นะ อดข้าวยังแก้ได้เลย รักๆ นี่ ฉะนั้นฟุ้งซ่าน ถ้าเป็นกรรมฐาน เป็นหมู่คณะกัน
 ถ้าอย่างนี้สู้ทันทีเลย สู้เลย เพราะมันเกิดที่ใจเรา ต้องดับที่ใจเรา เราเป็นคนฟุ้งซ่าน เรา
 ต้องดับเรา คนอื่นทำให้เราไม่ได้

ฉะนั้นเราจะทำอย่างไรก็แล้วแต่มันเป็นผลประโยชน์ของเรา เราจะทุกข์ เราจะ
 ยาก มันก็เป็นประโยชน์ของเรา เราพอใจทำนะ แต่ถ้าไม่เป็นประโยชน์กับเรา เรายังไม่
 แน่ใจ เราจะไม่กล้าทำ

ถาม : การเทศนาหรือสอนธรรมะโดยใช้วาจาที่ไม่สุภาพนั้น ขัดต่อจรรยาบรรณ และ
 หลักปฏิบัติของสงฆ์หรือไม่ ถ้าไม่หรือขัดต่อจรรยาบรรณและหลักปฏิบัติ แต่ขึ้นอยู่กับ
 เจตนาและผู้กระทำ ตามวุฒิกาวะทั่วไปได้เป็นธรรมเอง ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมแต่ไม่
 กระทำ ปฏิบัติผิดธรรมวินัยหรือไม่

หลวงพ่ : สมณสาธูป เห็นไหม เวลาพระบวชใหม่ ในนวกวาทภัยของพระบวช
 ใหม่คือการทนคำสอนของพระบวชเก่า พระบวชใหม่นี้ ภัยที่เป็นสุขกับตัวเองเลยคือทน
 คำสอนของผู้ที่อยู่เดิมไม่ได้ เพราะเราเคยชินกับฆราวาส เราเคยชินกับจิตนิสัยของเรา ที่นี้
 พอเข้ามา อาจารย์จะมาบังคับเราที่วัด ห้ามเดินอย่างนั้น ห้ามเดินอย่างนี้ ผิดหมดๆ

ผิดจริงๆ เขาเรียก “สมณสาธูป” พระบวชใหม่ สิ่งที่เป็นความทุกข์ของพระบวชใหม่ คือทนคำสอนได้ยาก เพราะเราไม่เคยใจ เราไม่เข้าใจว่าผิดอะไร พระเดินกับมนุษย์เดินมันต่างกันตรงไหน มนุษย์ก็เดินได้ พระก็เดินได้ ทำไมพระบวชมาแล้วเดินมันผิดล่ะ? ผิดเพราะว่า การเดินตัวโยกตัวคลอนผิดหมด การเดินแกว่งแขนก็ผิด.. ฉะนั้นผิดอย่างนี้ นี่พูดถึงสมณสาธูป

“แล้วการแสดงธรรมหรือสอนธรรมะโดยใช้วาจาไม่สุภาพ ขัดต่อจริยธรรมหรือเปล่า” ไม่ขัด เป็นประโยชน์ต่างหาก มันเป็นประโยชน์เพราะอะไร มันเป็นประโยชน์เพราะมันหั่นตัดจริงเว้ย ถ้าหั่นดีไม่จริงมันก็เป็นโทษนะสิ

หั่นดีจริงคืออะไร? ถ้าหั่นดีจริง หลวงปู่มั่นท่านแรงกว่านี้เยอะมาก ไปดูหลวงปู่ตื้อนะ หลวงปู่ตื้อนี่หลวงตาบอกว่ายอดธรรม แล้วใครฟังเทศน์หลวงปู่ตื้อไม่ได้เลย เรื่องอวัยวะเพศอย่างเดียวไม่มีอย่างอื่นเลย อย่างนั้นมันขัดต่อธรรมไหม? มันยอดธรรมตรงไหน? มันยอดธรรม มันทิ่มเข้าหัวใจ

การแสดงธรรมนะ การฟังธรรมมันมีอานิสงส์ ๔ อย่าง สิ่งที่ไม่เคยได้ยินได้ฟังสิ่งที่ได้ยินได้ฟังแล้ว แก่ความลึกลับสงสัย.. นี้อานิสงส์ของมันนะ แล้วเอ็งได้อะไรล่ะ ก็ได้บุญกลับบ้านไง แต่ถ้าฟังพระปฏิบัติ พระกรรมฐานนะ จากใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่ง เวลาแสดงธรรมมันทิ่มเข้าหัวใจเลย! มันทิ่มเข้าหัวใจเลย! ถ้ามันทิ่มเข้าหัวใจเลย มันจะเปลี่ยนแปลงมัน

การฟังธรรมที่เป็นประโยชน์ เห็นไหม เวลาครูบาอาจารย์พูดออกมามันสะเทือนหัวใจเลย พูดออกมาะ โอ้โฮ.. รู้ได้อย่างไร รู้ได้อย่างไร ขนพองหมดเลย ถ้าขนพองอย่างนั้นมันถึงเป็นประโยชน์ไง ฉะนั้นศาสนธรรมที่ว่าจากใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่ง มันหาไม่ได้หรอก จากใจดวงหนึ่งคือธรรมในหัวใจที่มีจริง แล้วธรรมอันนี้มันยังเข้าใจมึงไหม มึงหาที่ไหน! ไปหาจนตาย หากี่หาไม่เจอ

พอแสดงธรรม โอ๊ย.. มันขัดกับจริยธรรม มันขัดกับจรรยาบรรณ มันขัดกับธรรมวินัย.. มีคนถามเยอะมาก มันเป็นทฎายิตหรือเปล่า คำพูดนี้มันเป็นทฎายิตไหม? ทฎายิตอาบัติ เห็นไหม มันเป็นอาบัติทั้งนั้นแหละ คำว่าทฎายิต นิกรรม ลักทรัพย์ ผู้ที่คิดอยากจะทำ ลัก การลักนั้นเกิดขึ้น คือมันมีผลตอบสนองไง มันถึงเป็นอาบัติ

แต่ผลตอบสนองนี้ตอบสนองเหมือนพ่อแม่ใจ รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี ครูบาอาจารย์ท่านตีเราด้วยเสียง ท่านตีเราด้วยธรรม การแสดงออกมาจากธรรมนั้นนะ รักวัวให้ผูก ให้ลูกให้ตี ครูบาอาจารย์ท่านอยากจะฝึกลูกศิษย์ลูกหา ท่านใช้ธรรมนั้นละ ธรรมอันนั้นมันกระหน่ำเข้าไปในหัวใจ มันฟาดฟันกิเลสในใจเรา

เรายังไม่รู้ตัวเลยนะ กิเลสมันจี๋ห้วนนะ แล้วมันจี๋ถายนะ ครูบาอาจารย์บอกท่านปิดจี๋ให้ เช็ดจี๋ให้ บอกว่า โอ้โฮ.. อาจารย์คุณะ โอ๊ย.. ชัดกับจริยธรรม ชัดกับจรรยาบรรณ.. มึงจะตายอยู่แล้วมึงยังไม่รู้จรรยาบรรณอีกหรือ มึงจะตายอยู่แล้ว เขาเช็ดจี๋ กิเลสมันจี๋บนหัวใจมึง มึงยังไม่รู้สึกตัวอีกเลยหรือ

อันนี้พูดถึงนะ แต่พูดถึงถ้าเป็นธรรมผิดไหม? อ้าว.. ก็วินัยบัญญัติไว้นั้นนะ สมณสาธูป มันไม่สำรวม มันผิดสมณสาธูป.. อันนี้มันเป็นสมมุติบัญญัติ กฎหมายกับวินัยก็คือกฎหมาย ผิด ถูกมันก็ว่ากันตามกฎหมายนั้น แต่สิ่งที่ทำที่เหนือกฎหมาย สิ่งที่ทำคุณงามความดีมากกว่านั้น ใครจะเป็นคนทำ ทำคุณงามความดีมากกว่านั้นนะ

ไอ้กรณีอย่างนี้เราพูดด้วยความขำนะ เพราะว่าคนมาพูดบอกว่า พูดหยาบคายนี้เยอะมาก หยาบคายเพราะมันโดนกิเลสมันใจใหม่ล่ะ? กิเลสมันสะเทือนใจใหม่ล่ะ? ถ้ากิเลสมันไม่สะเทือนมันก็ว่ากูไม่หยาบใจใหม่ล่ะ? (หัวเราะ) แหม.. มันสะเทือนกิเลส มันสะเทือนหัวใจ มันคันๆ มันคันๆ กี้ดี ก็พูดให้คันๆ เพราะถ้าพูดให้เข้าหัวใจมันถึงจะเป็นธรรม ถ้าไม่อย่างนั้นเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา

หลวงตาท่านพูดบ่อย “พูดจนชินปาก ฟังจนชินหู หัวใจมันคือด้าน ฟังเทศน์พอเป็นพิธี ฟังเสร็จแล้วก็เอาไปเก็บใส่ตู้ ตัวเองก็ยังทำอย่างเดิม พอฟังเป็นพิธี! ฟังให้มันคือด้าน!” แต่ถ้ามันฟังจริงมันจะถึงใจมัน มันจะรู้ว่าอะไรผิด อะไรถูก ถูกเพราะเหตุนี้ไง ถูกก็ใจเราเองนี่แหละ ผิด ถูกก็คือหัวใจนี้

ถาม : การที่เราไม่สามารถบังคับใจให้คิดดีได้ แต่สามารถบังคับให้พูด ให้ทำดีได้ ถือว่าบาปหรือเปล่า

หลวงพ่ : ไม่บาปหรอก คำว่าบาปนี่นะ อะไรก็บาป อะไรก็บาป มันก็จะเป็นบาปไปหมด แต่การที่เราไม่สามารถคิดดีได้ ความคิดมันไม่มีการควบคุม เห็นไหม อาบัติของจิต

ไม่มี อาบัติของการกระทำ อาบัติของกายมี วจีกรรม กายกรรมมี แต่ความคิดเป็นอาบัติไม่มี เพราะมันสุดวิสัยของคนที่จะควบคุมได้ แต่คิดแล้วมันจะบังคับให้ดีขึ้นมา ถ้าคิดบ่อยๆ ย้ำคิดย้ำทำมันจะเป็นนิสัย เขาเรียก “มโนกรรม”

“มโนกรรม วจีกรรม กายกรรม”

มโนกรรม กรรมสิ่งที่ไม่ดี มโนกรรมนี้สำคัญมากนะ สำคัญมากเพราะอะไร เพราะมันตอกลงสู่จิตเลยไง มันเกิดขึ้นที่จิต แล้วมันก็ตอกลงสู่จิต ถ้ามันตอกลงสู่จิตมันจะเป็นนิสัยอย่างนั้น ถ้าเราเห็นว่ามันไม่สมควร มันไม่ดี เราก็พยายามว่าคิดไม่ดีแล้ว แล้วเราก็เปลี่ยนแปลงมัน พยายามเปลี่ยนแปลงมัน ทำไมเขาคิดดีได้ ทำไมเราคิดดีไม่ได้ คิดไม่ดีมันให้ผลเป็นไม่ดี.. ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เราเชื่อมั่นมาก

ฉะนั้นเวลาเราคิดไม่ดีๆ คิดแล้วถึงมีการกระทำ คนจะปลิ้นนะ ดูใจมันปลิ้นสิ มันวางแผนนี่เราเข้าไม่ถึงมันเลยนะ มันวางแผน ๓ ชั้น ๔ ชั้นนะ มันเปลี่ยนรถ ถ้ายรถ อยู่น.. เอาไม่ทันมันเลย ความคิดอย่างนั้นคิดอย่างไร? คิดชั่ว แล้วมันได้ผลอะไรล่ะ ได้ผลคือเวรกรรม เพราะปลิ้นเสร็จแล้วนะ มันก็ไปนั่งอยู่บ้านนะ เจอตำรวจไม่ได้ เจอคนแปลกหน้าไม่ได้ เจอเสียงหมาเห่าไม่ได้ มันวิตกกังวลว่ามันจะโดนจับใจ

ถ้ามันทำไปแล้วมันก็เป็นกรรมที่ไม่ดี แต่ถ้ามันแก้ไข นี่แก้ไขให้ใจสะอาด บริสุทธิ์ การแก้ไขใจเป็นเรื่องที่ยากมาก การชนะสงครามนะ รบขนาดไหน ชนะมาคุณด้วยล้านๆ ล้านๆ สร้างเวรสร้างกรรมหมดเลย

การชนะที่ประเสริฐคือการชนะความคิด การชนะใจนี้ประเสริฐที่สุด การชนะใจเรานี้ประเสริฐที่สุด! ฉะนั้นถ้าการชนะใจประเสริฐที่สุด เพราะมันไม่ทำร้ายใคร มันจะไม่คิดและไม่ทำร้ายใครอีกเลย ไม่คิดทำให้คนอื่นเดือดร้อนหมดเลย มันประเสริฐไหม?

นี่ใจเราถึงบอกว่ามันสำคัญตรงนี้ไง สำคัญที่ว่าถ้ามันคิดดีแล้วมันจะเป็นดีกับเราไง แล้วบอกว่ามันคิดไม่ได้ แล้วถ้าคิดแล้วมันจะเป็นบาปไหม มันจะเป็นบาปมันก็เป็นมโนกรรม มันเป็นบาปที่เราอยู่คนเดียว ความลับไม่มีในโลก คิดเองก็รู้เอง ใครคิดอะไรก็รู้เรื่องอย่างนั้น มันรู้ของมันอยู่แล้ว

ถาม : การเพิกเฉยต่อการทำดี ถือว่าเป็นบาปหรือไม่ เช่นเห็นคนจะจมน้ำแล้วไม่ช่วยเหลือ ทั้งๆ ที่มีความสามารถช่วยได้

หลวงพ่ : อันนี้บางทีไม่ต้องตอบเลยละ มันก็รู้อยู่แก่ใจ เราจะช่วยเหลือเขาได้แล้ว เราไม่ช่วยเหลือ แล้วถ้าเขาตายต่อหน้าแล้วเราเสียใจไหมละ เส่ร้ายใจไหมละ.. ภาพอะไรที่เราเห็นแล้วเราทำไม่ได้ เราเสียใจทั้งนั้นแหละ

ฉะนั้นการเพิกเฉย ถ้าเป็นพระนะเขาปรับอาบัติปาจิตตีย์ อ้าว.. กล่าวคู่พุทธพจน์ ถ้าพระสวด ๓ หนไม่ถอนเป็นอาบัติสังฆาทิเสสนะ แล้วถ้าเพิกเฉยนี้เป็นปาจิตตีย์ ตรงไหนละ? ปาจิตตีย์นะ เกิดจากพระไม่เอื้อเฟื้อในวินัย ปรับอาบัติปาจิตตีย์ การเพิกเฉยคือการไม่เอื้อเฟื้อในวินัย คำว่าเอื้อเฟื้อต้องพร้อมใจกัน หมั่นประชุมพร้อมกัน หมั่นทำกิจกรรมพร้อมกัน คือเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกัน

เขามีความเอื้อเฟื้อ มีความพร้อมเพรียง มีการกระทำ แล้วเราเพิกเฉย ไม่เอื้อเฟื้อ ในธรรมวินัยเป็นอาบัติปาจิตตีย์ ในปาจิตตีย์เป็นหรือเปล่า? เพิกเฉยคือการไม่เอื้อเฟื้ออะไร พระพุทธเจ้าสอนไว้ เห็นไหม ถ้าไม่เอื้อเฟื้อในธรรมวินัยเป็นอาบัติปาจิตตีย์ แล้วเราเพิกเฉยนี้เราก็อุดภาษาเรา ภาษาเราคือเพิกเฉยใช่ไหม ถ้าภาษาพระ แล้วภาษาพระมันตั้ง ๒,๐๐๐ กว่าปี เพราะบาลีเป็นภาษาที่ตายแล้ว แต่มันก็ยังแปลงมา มันก็ยังใช้ได้อยู่

“การเพิกเฉยต่อการทำความดีเป็นบาปหรือไม่”

เราเพิกเฉย.. บุญนะ บางคนบอกว่าทำบุญๆ ไม่มีอะไรจะทำ เดินไปบนถนนนะ แล้วเราหลีกเลี่ยงให้เขา นี่บุญเกิดแล้ว บุญเพราะเราเอื้อเฟื้ออะไร เราให้โอกาสเขาก่อนไง แ่ให้โอกาสแก่นั้น นี่เป็นบุญนะ เป็นบุญแล้ว ที่นี้บุญมันเกิด ถ้าเราฉลาด เราทำแล้วเราได้บุญหมดแหละ

ฉะนั้นเพิกเฉย ถ้าพูดถึงว่าเขาจะจมน้ำต่อหน้า แล้วเราไม่ทำนี่นะ อันนี้มันจะฝืดใจเราไปเลยแหละ มันจะฝืดใจคนเห็นนั้นไปตลอดเลย เราควรทำได้แต่เราไม่ทำ ถ้าเราควรทำได้แล้วเราทำ มันจะเป็นประโยชน์กับเรามาก

ฉะนั้นสิ่งนี้มันอยู่ที่นิสัย ถ้านิสัยไม่เอื้อเฟื้อมันก็จะเป็นคนขวางโลกไปตลอด ถ้าเป็นคนเอื้อเฟื้อ คนนั้นจะเป็นคนดีตลอด แล้วพวกก็จะมาก คนก็จะรัก ถ้าคนไม่เอื้อเฟื้อ

นะ วันหลังมึงก็ไปปลูกบ้านอยู่คนเดียว แล้วมึงต้องขุดหลุมพรางให้ดีนะ ระวังตัวเต็มทีเลย แต่ถ้ามึงเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มึงจะมีพรรคพวก มึงจะมีเพื่อนฝูง

“กลิ่นของศีลหอมทวนลม” กลิ่นของคุณงามความดีนี้เขาพูดต่อๆ กันไป คนนั้นจะมีบารมี เราทำความผิดพลาด ทำไม่ดี มันปากต่อปาก ปิดไม่ได้หรอก ฉะนั้นกรณีอย่างนี้มันเป็นความรู้สึกนึกคิด แต่ถ้าอย่างนี้เวลาจิตมันละเอียดขึ้นมา อย่างที่เราพูดมันจะมีประโยชน์ มันจะเป็นประโยชน์ของมันนะ

ที่นี้การเอื้อเฟื้อ แม้แต่คิดอย่างนี้แหละ ถ้าบอกว่าเราไม่เอื้อเฟื้อในธรรมวินัยเป็นอาบัติปาจิตตีย์ เวลาเราทำกิจกรรมเราต้องมีความละเอียดใส่ใจแล้ว ยิ่งปาติโมกข์ เห็นไหม สาธุ กันเต สาธุ กันเต มึงได้ทำด้วยหรือสาธุ กันเต.. สาธุ กันเต มันต้องทำด้วยกันสิ ปุ่สือปุ่สือไรด้วยกันนะ พอเขาสวดไช้ใหม่ กิจกรรมได้ทำพร้อมกันไช้ใหม่ สาธุ!

ปาจิตตีย์นั่นนะ อ้าว.. ก็กูไม่ได้ทำเพิ่งเดินมา เขาถามว่าทำหรือเปล่า สาธุว่าทำ แต่ถ้ามันทำแล้วมันพ้นจากอาบัติหมดเลย เวลาอุโบสถไง แล้วเวลาสวดแล้วเขาถามนะว่าได้ปุ่สือด้วยกันไหม ได้เอื้อเฟื้อไหม ได้ทำไหม.. สาธุ สาธุ ไม่ได้ทำอะไรเลย มานั่งจ่อมเมื่อกี้แล้วว่าสาธุ มึงโกหกแล้ว ปาจิตตีย์!

ถาม : เคยรู้มาว่า วิทยาศาสตร์สมัยใหม่มีสมมุติฐานเกี่ยวกับเรื่องของความไม่มีตัวตนในทางที่ค่อนข้างสอดคล้องกับอนัตตาของพุทธศาสนา เลยอยากทราบว่าจะสามารถเข้าใจเรื่องเหล่านี้ในแง่ของพุทธศาสนาได้อย่างไร

หลวงพ่ : วิทยาศาสตร์ที่พิสูจน์อย่างนี้มันไม่มีที่สิ้นสุดหรอก วิทยาศาสตร์นะ สสาร นิวเคลียสต่างๆ มันเป็นไปของมัน วิทยาศาสตร์คือวิทยาศาสตร์ เราจะบอกว่าวิทยาศาสตร์คือโลก สสารทางวัตถุในสภาพหนึ่ง ก็จะเป็นสภาพหนึ่ง ในเรื่องพุทธศาสนา เรื่องความเป็นอนัตตา ความเป็นอนัตตา อนัตตาที่ไหน?

ความเป็นอนัตตานั้นคือการแปรสภาพ แต่การแปรสภาพโดยมรรคญาณ ความเห็นของจิตที่มันทำลาย มันคนละเรื่องเลยละ.. เราจะบอกว่าวิทยาศาสตร์นะ อย่างที่พูดตั้งแต่เริ่มต้นว่าวิทยาศาสตร์นี้ เวลาแสดงธรรมต้องแสดงธรรมเป็นวิทยาศาสตร์เพื่อ

ความรู้ แต่ถ้าบอกว่าธรรมะเป็นวิทยาศาสตร์ เราพูดไว้ในเว็บไซต์เยอะมาก ว่า วิทยาศาสตร์พิสูจน์ศาสนาไม่ได้

เราพูดประจำ วิทยาศาสตร์พิสูจน์ศาสนาไม่ได้ เพราะศาสนาเป็นสูตรทฤษฎี สำเร็จ ศาสนา ตัวสังขารคือความรู้สึก ตัวกิเลสมันมีหน้าฉากหลังจาก มีปลิ้นปล้อน มี กะล่อน มีหลอกลวง มีบังเงา มีแอบซ่อน วิทยาศาสตร์ที่เป็นสูตรสำเร็จไป คูสิตาข่ายหรือ สิ่งที่ดักสัตว์ เห็นไหม มันอยู่คงที่ของมัน มันโง่ต่างหากที่วิ่งเข้าไปชนมัน แต่ความรู้สึกนี้ เป็นนามธรรม ตาข่ายต่างๆ นะมันรอดได้หมดเลย มันผ่านไปหมด

เป็นไปไม่ได้! นี่พูดในความรู้สึกเราเลยนะ ว่าวิทยาศาสตร์พิสูจน์ศาสนาไม่ได้ สิ่งที่พิสูจน์ศาสนามีอย่างเดียว คือจิตกับจิต นามธรรมกับนามธรรม แต่นามธรรมเวลา ปฏิบัติไปแล้วนะ คนปฏิบัติเป็นนะ พอนามธรรมปฏิบัติไป

“อารมณ์ความรู้สึกของเธอเปรียบเหมือนกับวัตถุอันหนึ่ง”

สิ่งที่เป็นนามธรรมนี้มันพิสูจน์ได้เป็นเหมือนรูปธรรมเลย แต่รูปธรรมด้วยจิตทัน จิตนะ เพราะจิตเราไม่ทันจิตเรา เพราะจิตเราไม่ทันความคิดเรา ถ้าจิตทันจิต เห็นไหม จิต มันทันหมดเลย อยู่.. ความเร็ว จิตเคลื่อนที่เร็วกว่าแสง แสงนี้ คูสิตาข่ายของแสง แสง เคลื่อนที่ด้วยเวลา แล้วจิตเคลื่อนที่ตอนนี้ก็ถึงอเมริกาสิ ตอนนี้ก็ถึงโลกพระจันทร์สิ ตอนนี้ก็ถึงพรหมสิ มัน ปรกกลับมาแล้ว กุ้ยงนั่งอยู่นี่เลย

ความเคลื่อนที่ที่เร็วที่สุดคือความเคลื่อนที่ของแสง แต่ความเคลื่อนที่ของจิตเร็วกว่าแสง สิ่งที่เคลื่อนที่ที่เร็วที่สุดแล้วหยุดนิ่ง “สัมมาสมาธิ” สิ่งที่เคลื่อนที่ที่เร็วที่สุด แล้ว ทำให้มันหยุดได้ สิ่งที่หยุดแล้วมันจะพิสูจน์ตัวมันเองด้วยมรรคญาณทำอย่างไร นี่พูดถึง พอวิทยาศาสตร์เขาพูด คำพูดนี้เราก็ไม่ได้..

เพราะคนถามเขาต้องคิด มันคือความเห็นของเราใช่ไหม อันนี้คือคนตอบ คนตอบจะอธิบายให้ฟังว่าวิทยาศาสตร์พิสูจน์ศาสนาไม่ได้ เพราะวิทยาศาสตร์เป็นโลก พิสูจน์ศาสนาได้ด้วยมรรคญาณเท่านั้น ด้วยสิ่งที่เป็นนามธรรม แต่สิ่งที่เป็นนามธรรมนี้ พอมันถึงที่สุดไปแล้วมันยิ่งกว่ารูปธรรมอีก มันแยกแยะได้ละเอียดลึกซึ้ง ความละเอียด ลึกซึ้งเข้าไปเพราะมันเป็นอนัตตา

ความแปรสภาพ เห็นใหม่ ความแปรสภาพแล้วคงเหลือสิ่งใด สิ่งใดที่เป็นตะกอน สิ่งใดที่เป็นสภาวะ สิ่งใดที่เป็นภพ สิ่งใดที่มันอยู่ในตะกอนของใจอันนั้น แล้วการกรอง การกระทำของมันเป็นชั้นเป็นตอนเข้าไปนี่ลึกซึ้งมาก นี่พูดถึงการปฏิบัตินะ

ฉะนั้นการเห็นมาก เพราะตอนนี้นะนักวิทยาศาสตร์ พวกวงการแพทย์ เห็นใหม่ ว่าพระพุทธเจ้ารู้อย่างนั้น พระพุทธเจ้าเห็นอย่างนั้น กูก็นอนฟังอยู่ เอ๊ะ.. มึงพูดอะไรกันวะ ก็คิดไง มีศิกิริไซ่ใหม่ มีการอธิบายเป็นวิทยาศาสตร์ไซ่ใหม่ โอ้โฮ.. ตื่นตื้นกันใหญ่เลยนะ กูยังว่า เออ.. มึงจะจูงกันไปไหนวะนั่น มึงจะพากันไปไหนเว้ย.. แต่มันก็เรื่องของโลก โลกเขาจะว่ากันไป เราไม่เชื่อเลยนะ เราไม่เชื่อเลย มุมมองของโลก ไม่ใช่มุมมองของธรรม

“ธรรมเหนือโลก” ธรรมนี้ละเอียดลึกซึ้งมาก แต่ลึกซึ้งมีนะ ไม่ใช่ละเอียดลึกซึ้งจนมันจับต้องไม่ได้ โอ๊ย.. ละเอียดลึกซึ้งมาก เป็นนามธรรม โอ๊ย.. เลยไม่หันตื้นกันใหญ่เลย.. ละเอียดลึกซึ้งแต่จับต้องได้ พิสูจน์ได้ ไม่อย่างนั้นครูบาอาจารย์ของเราจะสอนกันไม่ได้ จับต้องไม่ได้ สิ่งใดที่สื่อสารกันไม่ได้เราจะรู้กันได้อย่างไร? มันสื่อสารได้ มันสื่อสารได้แบบผู้รู้กับผู้รู้ ถ้าผู้รู้กับผู้รู้สื่อสารกัน มันจะเป็นประโยชน์ตรงนั้น

ฉะนั้นนี่เรามาพูดกัน ทางวิทยาศาสตร์เขาจะคิดกันไป ว่ากันไป.. เราเห็นเขาเอามาเขียนหนังสือกัน แล้วนักวิทยาศาสตร์ทั้งนั้น ยิ่งองค์การนาซ่า อู้อู.. ว่ากันไปใหญ่เลยนะ เอ็งคิดเรื่องโลกของเอ็งให้จบก่อนเถอะ เห็นว่าจะไปดาวอังคาร มึงไปกลับมาก่อนแล้วค่อยมาคุยกัน มึงยังไปไม่ถึงดาวอังคารมึงเลยนะ แล้ววิญญูะ กามภพ รูปภพ อรูปภพ เขาครอบคลุมหมด จิตพระอรหันต์คลุมทั้งสามโลกธาตุ

ฉะนั้นคิดมา ถ้าคิดมาเปรียบเทียบเป็นเชิงศาสนาเพื่อให้จิตใจไม่ฟุ้งซ่าน ให้จิตใจมีที่เกาะ อย่างนี้เรียกว่า “ปัญญาอบรมสมาธิ” เราเอาจิตเรามาวิเคราะห์วิจัยในเชิงวิทยาศาสตร์ พอเชิงวิทยาศาสตร์มันเป็นทฤษฎี พอจิตใจของเรา เราวิเคราะห์วิจัยของเราในเชิงวิทยาศาสตร์ มันสามารถสงบได้ พอจิตใจเราสามารถสงบได้เราจะเห็นเลยว่า จิตใจที่สงบกับทฤษฎีวิทยาศาสตร์มันแตกต่างกันอย่างไร แล้วมันละเอียดลึกซึ้งเข้าไปเป็นชั้นเป็นตอนเข้าไป

ฉะนั้นจะเข้าใจเอง รู้เอง ชัดเจนเอง เป็นปัจเจกตั้ง เป็นสันตทิฏฐิโก ไม่มีใคร หลอกหลวง เห็นไหม เวลาพระพุทธเจ้าสอนเรื่องกาลามสูตร ไม่ให้เชื่อใคร ไม่ให้เชื่อ แม้แต่อาจารย์ ไม่ให้เชื่อใครทั้งสิ้น! ไม่ให้เชื่อ ให้พิสูจน์ พอพิสูจน์ขึ้นมาแล้วมันเป็น ปัจจัตถัง สันตทิฏฐิโก รู้เองเห็นเอง รู้จริงเห็นจริง แล้วพอรู้จริงเห็นจริงนี้ใครจะหลอกล่ะ เพราะเราเป็นผู้ปฏิบัติเอง ปฏิบัติให้รู้เองเห็นเอง

แต่ถ้าปฏิบัติโดยมีคบอด ปฏิบัติไปก็สร้างภาพไป ปฏิบัติไปก็ไม่หันตัวไปเรื่อย ขวางไปเรื่อย มันก็จะอยู่ของมันอย่างนั้นแหละ แต่ถ้าเราปฏิบัติจริง เห็นจริง รู้จริง เดียว มันจะเข้ามาชำระ เข้ามาทำความลึกลงสยในใจ แล้วอันนี้คือปัจเจกตั้ง พอเป็นปัจเจกตั้ง อย่างนี้ เห็นไหม จะชนกับใครก็ได้

คำว่าชนหมายถึงว่า ชัมมสากัจฉา คือเอาธรรมะนี้มาเพื่อแผ่กัน.. ในวงกรรมฐาน หลวงปู่มั่นนะเวลาพระออกมาจากป่าจะคุยกัน เพราะอะไร มันเป็นเรื่องการณชีวิตนะ นี่เขาไปพิสูจน์ ทดสอบในการกระทำของเขามาแล้ว แล้วในตรวจสอบ ทดสอบ เขาต้องมีสิ่งใดตกตะกอนในใจ มีสิ่งใดที่เป็นประโยชน์นะ เขาก็จะมารายงานหลวงปู่มั่นใช่ไหม เราก็คุยกัน ถามกัน

หลวงปู่มั่น ถ้าสิ่งใดเป็นประโยชน์ใช่ไหม ท่านก็จะตอบกับคนนี้โดยเฉพาะ เพราะเป็นเรื่องส่วนตัวของเขา เสร็จแล้วจะรวมพระเลย พอรวมพระเสร็จท่านจะเทศน์ เลย เทศน์จากปัจจัยอันนี้ ปัจจัยที่ว่ามีคนปฏิบัติมา ท่านจะเทศน์สอนมาเลย นี่มันจะเป็น ประโยชน์ไหม

มันเป็นประโยชน์ ถ้าเราปฏิบัติแล้วชัมมสากัจฉา เราคุยกัน เราพิจารณากัน นี่วง ครอบครัวยุทธธรรมมันถึงรู้ว่าวุฒิภาวะใครรู้จริงหรือไม่จริง เพราะความจริงอันนี้มัน ตรวจสอบกันตั้งแต่สมัยหลวงปู่มั่นมานะ ท่านทำให้กรรมฐานเราเข้มแข็งมาก พอ เข้มแข็งขึ้นมา ที่เรามาพูดวันนี้ วันนี้พูดเรื่องวิปัสสนาธุระ

วิปัสสนาธุระหมายถึงว่า ผู้ปกครองในทางวิปัสสนาต้องมีพื้นฐาน ต้องมีความรู้จริง มันถึงจะปกครองจิตที่ไม่รู้จริงได้ ถ้าวิปัสสนาธุระ ผู้ที่เป็นผู้ปกครองไม่มีคุณธรรม ในหัวใจที่เป็นความจริง จะไปปกครองใคร เพราะว่าปฏิบัติ จิตใจเขามีคุณธรรม เขาเลย หน้าเราไปแล้ว เขาถล่ำ เขาเลยหน้าเราไปแล้ว เขาหันมามองอาจารย์ เฮ้ย! อาจารย์มานี่

อาจารย์ยังโง่อยู่นั้นเลย อาจารย์ตามกามา มันปกครองกันไม่ได้หรอก ถ้าปกครอง ผู้นำต้องเป็นผู้นำ ฉะนั้นการเป็นผู้นำ จิตอันนั้นจะเป็นประโยชน์มาก

นี่พูดถึงเวลาจิตของหลวงปู่มันท่านเป็นจริง ท่านทำประโยชน์กับศาสนาเราไว้มาก ธรรมดา ศาสนานี้มันเป็นที่ลึกลับซึ่งนะ ธรรมนี้ละเอียดลึกลับซึ่งมาก แล้วเราศึกษากันเราศึกษาแล้วก็คาดหมาย แล้วก็พยายามจะให้รู้ขึ้นมา นี่เราทำของเราไม่ได้ แต่หลวงปู่มันท่านเอามาให้เราดูเลย ท่านพิสูจน์เลย อย่างนี้! อย่างนี้! อย่างนี้! พอไปนี่ท่านพูดใจเราหมดแล้ว แล้วตอนนี้มาเป็นประโยชน์กับเรา

นั่นพูดถึงทางวิทยาศาสตร์นะ เอวัง